

RADNIČNÍ LISTY

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

ROČNÍK VIII

ŘÍJEN 2006

ZDARMA

Zdravé město,
sportovní duch

Každý opravdový život po sobě nechává nějaké dědictví. Dříve nebo později člověka napadne, jaké to dědictví vlastně je a jestli je možné jej někomu předat. Jestli třeba spíš nepatří do starého železa nebo do staré doby, která nebyla zrovna košer, a jestli vzpomínky nemají zůstat v krabicích, které jednou někdo vyhodí do kontejneru. Každý se s tím pere, nechce obtěžovat a při pohledu na své fotografie mu je spíš těžko a možná i smutno. A tak se stává, že pomalu ze světa mizí opravdové poklady, kusy života plné přátelství, potu i radosti, vítězství i proher nebo chvíle, které život dělají životem. Při pohledu na dnešní svět těmito pocitem mohu rozumět, ale byla by velká škoda zapomenout. Protože všechno to, co se stalo, si neseme s sebou a je to nezpochybnitelným a dobrým pokladem lidí tohoto města, Nejdku vůbec. Je pro nás velkou ctí, že můžeme alespoň malým dílem (prostřednictvím tohoto zvláštního vydání NRL) přispět k připomnutí všech, kteří v dobách jakkoli ušmudlaných vedli na sportovním poli život dobrý, přímý a fair play, všech, kteří vychovali další nejdecké generace v duchu pracovitosti, soudržnosti s kamarádem z týmu, v poctivém tréninku, v přípravě na zápas nebo prostě jen tak jim dali poznat pocit radosti z malých vítězství. Býváme často bezmyšlenkovitě kritizováni pro naši podporu sportu, je očerňováno budování sportovního areálu na Limnici i sportovní hala. Z velké většiny to dělají lidé, kteří toho v životě moc nenasportovali, kteří na neštěstí ducha a jiskru sportování nemají v sobě. Je to škoda, protože dědictví TJ Jiskry Nejdek je něco, v čem je skryta síla pro budoucnost nových nejdeckých generací. Sport vždy byl a je přípravou na život. Možná přípravou nejlepší. Týmový duch, překonávání překážek, padání do bláta a zvedání se z prachu, nesevřené viny na druhého, ale chuť se jeden za druhého postavit a zabrat i za něj, to je něco, co se nám všem i našim dětem bude vždycky hodit. Proto navzdory sebevětší prázdnotě licoměrnosti kritiků budeme sport ve městě podporovat. Jenom tak můžeme navázat na bohatství, které v Nejdku nechali všichni ti, které si připomínáme ve zkratce, těmito listy... Otvíráme tak živé příběhy lidí, kterým můžeme alespoň takto vzdát hold a poděkovat jim. Jen díky nim máme na co navazovat.

Mgr. Luděk Sequens
starosta městaPůlstoletí sportování
v TJ Jiskra Nejdek

Úvodem

Prvotním impulzem k pokusu o sepsání historie naší jednoty byl pohled na žakovskou průkazku z roku 1957. Na jedné straně je průkazka nezpochybnitelným dokladem o tom, že v tomto roce již určitě existovala tělovýchovná jednota TJ Jiskra Nejdek, na druhé straně však vyvolává otázku, kdy TJ Jiskra Nejdek vlastně přesně vznikla. Bohužel se nám to nepodařilo dosud zjistit, ani když jsme prolistovali poválečnou kroniku města Nejdek a Nejdecký zpravodaj. Žakovská průkazka z roku 1957 nese ještě hlavičku „Tělovýchovná a sportovní organizace revolučního odbořového hnutí“. Teprve v roce 1958 byla nahrazena novou, již se začleněním pod ČSTV (Československý svaz tělesné výchovy), který měl v březnu 1957 na základě zákona č. 68/56 Sb. ustavující sjezd.

Jediné, co se domníváme o nejstarší historii organizovaného sportu v Nejdku po roce 1945, jsou následující kusy fakta, předkládaná bez záruky...

Roku 1946 byl v Nejdku založen Sokol. Podle kroniky města ještě v roce 1952 existoval v Nejdku Sokol s odborem zá-

kladní tělesné výchovy (ZTV). V roce 1953 má nejdecká kopaná název TJ Jiskra. V roce 1954 došlo k sjednocení kopané a hokeje pod TJ Jiskra, včetně TJ Spartaku a TJ Slavie. Tolik kronika.

Pamětníci vzpomínají na tři jednoty v Nejdku: TJ Jiskra – pro pracovníky PČP, TJ Spartak – při závodu Metalis a TJ Slavie – sdružení učitelů. O tom, jak potom došlo k oddělení fotbalu a hokeje, zatím nevíme a nechceme uvádět neověřená fakta.

Tímto úvodem bychom chtěli vysvětlit, že nechceme slavit 50 let od založení naší jednoty, datum vzniku neznáme, současně se chceme čtenářům omluvit za možná trochu zavádějící titulky. Přesto jsme se k tomuto dílku odhodlali. Uvědomujeme si, jak rychle ubývá paměti, sportovci nemilují shromažďování ani archivování písemností a jen málo oddílů si vede kroniku. Bohužel již ani nepotkáme v Nejdku řadu lidí, kteří poválečné období sportu v Nejdku prožili a o jeho vznik se zasloužili. Rádi bychom je připomněli, i s tím rizikem, že si na někoho, k naší velké lítosti, nevzpomeneme.

Pokračování na straně 2

Půlstoletí sportování v TJ Jiskra Nejdek

Dokončení ze strany 1

V první řadě si naši vzpomínku a úctu zaslouží vzácný člověk, učitel a dlouholetý nejdecký občan, pan Karel Uzel starší, kterého si ještě pamatujeme jako předsedu TJ z konce šedesátých let. Má velkou zásluhu nejen na dobré práci lyžařského oddílu, ale i na vybudování lyžařské základny na Vysoké Jedli a nakonec i na práci celé tělovýchovné jednoty. Po roce 1968 se musel v tehdejší politické atmosféře funkce předsedy TJ vzdát, naštěstí byl nahrazen neméně obětavým sportovcem, Slávkem Paříkem, který toto břemeno neúnavně nesl dalších 20 let a vykonal pro jednotu obrovský kus práce. Nebylo lehké řídit jednu z největších jednot na okrese, jednotu velice aktivní a navíc sportovně úspěšnou, s účastí a vítězi až na republikové úrovni. K tomu se navíc přidávala velká stavební činnost jednoty se spoustou brigádnických hodin.

Nelze zamhouřit oči ani nad tím, že tato doba si vyžadovala i ve sportu hodně výkaznictví, náročné účetnictví (zde vzpomínáme na pečlivého a náročného profesionála Ládu

Žákovská průkazka TJ Jiskra Nejdek z roku 1958 (již pod ČSTV).

Závěrem bychom chtěli čtenáře poprosit o shovívavost při kritice článků, určitě nebudou úplně, možná s řadou chyb a nepřesností, možná místy málo čtivé nebo pro nezasvěcené nezajímavé. Doufáme, že tyto nedostatky alespoň trochu nahradíme fotografiemi. Určitě však toto číslo Nejdeckých

Rejchu), svoji daň si vybrala i tzv. politickovychovná činnost. To vše Slávek zvládal mistrně ukočírovat podle tehdy sice úsměvného, ale kupodivu oficiálního hesla „Straně na počest, tělovýchově ku prospěchu“. Jinak ale sportovci politiku nepěstovali. Při každoročním setkání sportovců tělovýchovné jednoty byl zaveden velice pěkný zvyk, že se hodnotila práce všech oddílů, a tak jsme se společně informovali o své činnosti.

Karel Uzel starší, vynikající učitel a osobnost, dlouholetý občan Nejdku, velký sportovec, předseda TJ a později předseda oddílu běžeckého lyžování.

radničních listů vzniklo v dobré vůli připomenout si hezké chvíle, strávené při sportu a v dobré partě lidí. Děkujeme předem každému, kdo nám pomůže doplnit informace z historie nebo opravit chyby a nepřesnosti. Určitě budou v budoucnu cenné pro toho, kdo se případně pustí do podobné práce.

Celý obsah tohoto vydání, doplněný o další fotografie, které se již nevešly, bude přístupný na internetovém portálu města www.nejdek.cz. Z webu města bude možno stáhnout si libovolné články a fotografie. Navíc bude možno obsah dále doplňovat a tím jej udržovat živý. Jakékoliv vaše příspěvky (články, fotografie), které chcete na portálu města zveřejnit dalším zájemcům, zasílejte na e-mail infocentrum@nejdek.cz. Nezapomeňte prosím uvést text k fotografiím a bližší přiřazení příspěvku (oddíl, sport apod.).

Děkujeme Městu Nejdek, které nám poskytlo prostor v Nejdeckých radničních listech a na internetovém portálu, a všem oddílům, které do tohoto čísla přispěly.

(Výbor tělovýchovné jednoty)

Odbor Asociace sportu pro všechny (Původně ZTV, později ZRTV, nyní ASPV)

Úvodem na vysvětlenou – sporty, popisované v tomto článku, měnily v průběhu let svoje názvy nebo zařazení pod sportovní odbor. Ve druhé polovině minulého století vznikla řada dalších sportů, které se rovněž řadí do této skupiny. Článek je nazván podle současného pojmenování.

1. okrsková spartakiáda, muži s nářadím, vlevo p. Bartoš, 1955.

Již v roce 1946 byl v Nejdku založen Sokol, v čele odboru byl nejdecký občan pan Praveček, náčelníci byla paní Lokajíčková, náčelníkem pan Lokajíček. Tito první nadšenci zajistili nácvik a účast na posledním sokolském sletu v roce 1948.

Změny v tělovýchově a zrušení Sokola jsou popsány v úvodním článku. Na začátku 50. let zajišťovali v Jiskře cvičení žactva, dorostu a dospělých cvičitelé p. Bartoš, p. Černohorský, p. Kazdová-Prantlová, p. Jilečková, p. Vincůrková a p. Stehlíková. Ve Spartaku cvičil žáky a dospělé p. Strache a p. Vodňanská, ve Slavii vedl žáky především Karel Uzel starší.

Po I. spartakiádě v roce 1955 byl zahájen sjednocovací proces, tzv. základní tělesná výchova (ZTV) byla sdružena včetně cvičenců a cvičitelů do Jiskry Nejdek. Pro II. celostátní spartakiádu nacvičovali v Nejdku muži jednu skladbu, ženy dvě a dorostenky jednu. Sbor cvičitelů tvořili p. Bartoš, p. Strache, p. Siostrzonková, p. Jilečková, p. Kazdová a p. Vodňanská. Nácvik žactva zajišťovaly školy.

V období po roce 1960 došlo k částečné obměně cvičitelů, cvičení mužů vedl dále p. Strache, jeden oddíl žen dále p. Vodňanská, druhý oddíl p. Brzákova-Šváblová.

Odbor Asociace sportu pro všechny

Odbor měl tehdy pouze oddíly dospělých, cvičení dorostu a žactva zajišťovaly školy. Po III. celostátní spartakiádě došlo ke stagnaci, pracovaly pouze malé oddíly mužů a žen pod vedením náčelníků Pavla Stracheho a Soni Vodňanské.

Koncem 60. let se zrodila nová koncepce, název svazu byl rozšířen na ZRTV – základní a rekreační tělesná výchova. Tím byl dán prostor pro provozování dalších sportů, zejména míčových her a turistiky, v rekreační, nezávodní podobě.

V roce 1971 zakládá Soňa Vodňanská oddíl pohybové výchovy žen – cvičení při hudbě. Toto cvičení vyvolalo bouřlivou odezvu u nejdeckých žen a rázem se tělocvična zaplnila. Byl založen i oddíl dorostenek, který však pracoval pouze dva roky. V této době vznikl i oddíl pohybové výchovy na nové základní škole (Bezručova ulice) pod vedením p. Schlosserové.

Nácvik na 1. okrskovou spartakiádu, skladba žen s kuzelem (ještě pod hlavičkou ROH), 1955.

Velkou odezvu měla v Nejdku spartakiáda v roce 1975. Skladbu na hudbu symfonických básní Bedřicha Smetany Z českých luhů a hájů a Vltava, nacıchovalo v Nejdku 60

Okrsková spartakiáda 1980.

Okresní přebor PV 1979.

žen. Cvičení na Strahově se zúčastnili muži a početná výprava 42 žen. Úspěšná skladba přivedla do tělocvičen další zájemkyně a byly vyškoleny další cvičitelky. Bylo proto možno znovu založit oddíly zákyň, které vedly p. Polanská, p. Horová, p. Kovářičková. Později začal pracovat i oddíl cvičení rodičů s dětmi, který vedly p. Brožová a p. Novotná.

Spartakiády v roce 1980 se účastnily ženy a dorostenky, muži a ženy a rodiče s dětmi. Po této spartakiádě došlo k úbytku dorostu, v odboru zůstal jen oddíl mužů a žen, pod vedením p. Stracheho, p. Polanské a p. Váchové.

Skladby pro spartakiádu v roce 1985 byly velmi náročné, ve skladbě mužů byly akrobatické prvky, které se dříve vidaly jen při cvičení vojáků. I skladba žen na hudbu Dvořákových Slovanských tanců byla pohybově náročná. Stejně autorky, jako u skladby „Vltava“ z roku 1975, byly zárukou sportovního a estetického zážitku.

V období 1976 – 1982 se ženy z oddílu p. Váchové zúčastňovaly okresních soutěží ve skladbách pohybové výchovy, podílely se na akademiích i na sportovním dnu na

zimním stadionu v Nejdku. V roce 1984 se obnovilo cvičení při hudbě, vzniká oddíl džezgymnastiky pod vedením nových cviči-

Porada na spartakiádu, zleva: J. Bartoš, M. Chvátal, P. Strache, 1975

telek, p. Dujsíkové-Tauškové, p. Hormandlové-Malíkové a p. Drápalíkové. Na ZŠ Karlovarská vzniká oddíl kondiční kulturistiky. Dva roky jej vedla p. Atmanová. Opět pracuje oddíl zákyň, který vedou p. Pospíšilová, p. Weissová-Vevodová a p. Taušková.

Na začátku 90. let se odbor ZRTV přejmenoval na ASPV – Asociace sport pro všechny. Součástí odboru se stal i původní oddíl sportovní gymnastiky děvčat, ve kterém p. Strache připravil mnoho generací úspěšných nejdeckých děvčat. Štafetu v oddílu mladších a starších zákyň po něm převzala paní Helena Šabatová. Kromě oddílu žen je v odboru zdravotní cvičení, aerobic, kondiční cvičení, cvičení rodičů s dětmi. Populární je již několik let i oddíl aerobiku juniorů. Oddíly se zúčastňují soutěží (především v gymnastice a v aerobiku juniorů), přehlídek v rámci kraje, vystupují pro rodiče, nechybí vystoupení na Pouti dobré vůle.

(Marie Váchová)

Oddíl badmintonu

Počátky činnosti našeho oddílu sahají až do šedesátých let 20. století. Tehdy se scházela parta nadšenců v tělocvičně staré školy. Oficiální oddíl badmintonu byl založen v roce 1965 a začali jsme hrát okresní soutěž v sestavě Jan Virgilio, Jaroslav Pařík, František Král, Jan Machek a Jitka Králová. V roce 1967 jsme přešli do tělocvičny nové ZŠ (tři hřiště).

V roce 1975 začali Lubomír Marek a Jan Machek pracovat s mládeží a výsledky se začaly projevovat. Hrál se s celodřevěnými raketami, později s dřevěnými s kovovou tyčkou a ještě později se sovětskými zn. Lastočka. Kdo měl anglickou „Karltunku“, to byl „King“. Míce byly občas pérové, ale jinak hlavně východoněmecké zn. Schwalbe, řečené švabáky, ale byla také sezona, kdy byly pouze celoplastové, které trenér L. Marek navrhoval tak, aby měly alespoň trochu odpovídající letové vlastnosti.

V roce 1979 vybojoval Jiří Šťastný vítězství na třech republikových turnajích, bronzovou medaili na MČSR a páté místo na MČSSR. Pod vedením zmínovaných trenérů se nejvíce dařilo těmto mladým hráčům Marie Rapavá, sestry Machkovy, Lenka Marková, Hana Kubišová, Martina Krejčová, Hana Jilečková, Diana Krejcarová, Jan Pařík, Miloš Kulda, Jan Spazierer, Jan Hajtman, Jiří Čajka, Radek Marek, Stanislav Jaroš, Stanislav Newiak, František Němec a později i Zdeněk Gonda, který startoval na několika mistrovstvích republiky.

Oddíl má stabilně dvě až tři družstva

dospělých, družstvo dorostu a žáků, k pilířům sestavy dospělých tehdy patřili: Lubomír Marek, Milan Urbánek, Vilém Zavadka, Jaromír Vlk, Josef Špulák, Jitka Ryvolová, Hana Kubišová a další.

V roce 1987 bojovalo družstvo dospělých o postup do 2. ligy, bohužel ve finále kvalifikace podlehl Astře Praha 3:5 (Jiří Šťastný, Jan Spazierer, Miloš Kulda, Jiří Čajka, Marie Rapavá a Zdenka Vitoušová z Plzně).

V roce 1991 se uskutečnil první zahraniční start v německém Solingu. V roce 1992

převzal oddíl manažer Stanislav Newiak a k mládeži později přichází nový trenér Stanislav Hejlík. V lednu 2001 vybojovala Tonička Borčíková na celostátním turnaji mladšího žactva U13 v Ostravě Orlové dvě bronzová umístění (čtyřhra, mix). V březnu 2001 jelo družstvo žactva obhajovat loňské 8. místo z Břeclavi na MČR družstev do Českého Krumlova ve složení Kája

Fassel, Riša Košek, Tomáš Linhart, ostrovský David Petr, Mirka Růžicková, Tonička Borčíková a Lenka Kudrnová a byla z toho překrásná 4. příčka. V dubnu 2001 vybojoval Kája Fassel na MČR staršího žactva U15 v Liberci bronzovou medaili (čtyřhra). V roce 2002 vybojovala Miroslava Růžicková pod vedením trenéra Stanislava Newiaka první historické zlato pro Nejdek na Mistrovství ČR ve smíšené čtyřhře a později přidala ještě třikrát bronz z MČR. Hráči startují také na turnajích v Německu, Rakousku a Itálii.

V roce 2005 vybojovalo družstvo historický postup do 2. ligy a v první sezoně 2005/2006 vybojovalo pěkné 4. místo, v sestavě Libor Marek, Zdeněk Gonda, Pavel Popilka, Miloš Kamaryt, Tomáš Paleček, Stanislav Newiak, Miroslava Růžicková, Kristýna Felixová a Marcela Nesvedová.

V současnosti má oddíl 45 členů, dvě družstva dospělých (2. liga a KPB), dorostenecké a žákovské družstvo a přípravku. Pořádáme také mezinárodní turnaje (již 15 ročníků Thun cupu a 8 ročníků Witte cupu, 7 ročníků Victor cupu a další). Činnost oddílu je umožněna hlavně díky příspěvkům od sponzorů a později i města.

V dubnu roku 2001 se rozběhla webová stránka oddílu www.badmnejdek.wz.cz.

V nadcházející sezoně mají nejblíže k úspěchu na MČR (přesto velmi daleko) v kategorii

dospělých Zdeněk Gonda a Miroslava Růžicková a v dorostu pak Marcela Nesvedová.

(Stanislav Newiak)

Miloš Kamaryt

Jak jsme začínali...

Miroslava Růžicková, mistryně ČR 2002, se zlatou a bronzovou medailí.

Na počátku 60. let byl kromě fotbalu v Nejdku hlavním sportem lední hokej. Po pravidelných výborových schůzích ledního hokeje se skupina jejích účastníků zastavila ve škole u Miloše Řičana, který byl též učitelem na základní škole na náměstí. V tělovýchovném kabinetu si vyzvedli badmintonové rakety, míčky a síť. Ve staré tělocvičně hráli badminton podle svých pravidel. Byly podobné volejbalu.

Když se o této partě dozvěděli podobní nadšenci v Karlových Varech, Chebu a Staré Roli, vzájemně se začali utkávat a postupně se seznamovali s řádnými pravidly této hry.

Někdy v roce 1965 se ozval jistý pan Holinka z okresního výboru ČSTV v Karlových Varech.

Po tréninku dorostu.

Bylo zahájeno jednání o založení okresní soutěže. Hrál se v Karlových Varech, Chebu, Ostrově a v Nejdku. Jelikož na řádnou soutěž nebylo dostatek družstev, byla tato družstva zařazena do krajských soutěží Plzeňského kraje. Tam byla družstva převážně z Plzně a jejího okolí. Výsledky nejdeckých nebyly nejhorší a umístění v soutěžích bylo většinou na předních místech krajského přeboru. Od počátku soutěží startovali za Nejdek tito hráči a hráčky: Zavadka, Machek, Jaroslav Pařík, Král a Jitka Králová. Postupně přicházeli hráči Luboš Marek, Urbánek, Chroust, Hana Kubišová, Martina Krejčová a mnoho dalších, včetně potomků zakladatelů.

(Machek Jan)

Oddíl basketbalu

Přestože se nám nepodařilo shromáždit dostatek informací ani fotografie, rádi bychom košíkovou v Nejdku připomněli. Následující stručný článek zdaleka nevystihuje skutečné tréninkové nasazení a dosažené závodní výsledky oddílu. Oddíl měl velmi dobré hráče, např. Petr Stoklasa se prosadil během studií ve Slavii VŠ Plzeň.

Závodní oddíl košíkové mužů byl v Nejdku založen ve druhé

polovině 60. let. Tréninky oddílu byly velmi náročné, mužstvo hrálo krajskou soutěž, kde se drželo na velmi solidním místě v polovině žebříčku. Oddíl měl řadu trenérů a rozhodčích, vedoucí osobností byl v 70. letech Tibor Cziczó. Dva roky byla i snaha založit ženský oddíl.

Po roce 1980 měl oddíl přestávku v činnosti, košíková se hrála jen tréninkově, přesto velice náročně, společně s vodáckým oddílem. Po čase začal oddíl opět závodit, hrála se okresní soutěž (Chodov, Thermie Karlovy Vary C, Ostrov, Nová Role). Konec 80. let a devadesátá léta jsou již jen ve znamení rekreačního hraní.

(Jan Linhart, Petr Stoklasa)

Oddíl cyklistiky

Dnes už skutečně můžeme hovořit o historii, protože cyklistický oddíl v TJ Jiskra Nejdek mezi ostatními sportovními oddíly nenajdeme. Svoji činnost ukončil někdy kolem roku 1989. Ale vraťme se zpět k dobám největší slávy cyklistiky v Nejdku.

Nejdečtí cyklisté, L. Šidla, V. Trousil, H. Ullman, J. Zieba, L. Zieba, J. Rejcha, K. Rouča dříve, než založili vlastní oddíl v Nejdku, byli členy cyklistického oddílu Spartak LZ Ostrov, později Škoda Ostrov. Zde byli jejich tréninkovými partnery takoví jezdci, jako byli Jiří Háva a Jiří Prchal, několikanásobní čs. reprezentanti a účastníci Závodu míru. V roce 1969 byl založen vlastní cyklistický oddíl při TJ Jiskra Nejdek. Prvním předsedou oddílu byl Ferdinand Šidla, hospodářem Ladislav Rejcha, pokladníkem byl Emanuel Bucifal. Závodníky ještě doplnil Milan Hájek. V pozdějších dobách se na předsednickém postu vystřídal řada činovníků, kteří byli mj. otci nejdeckých cyklistů, jako např. pánové Mužík, Polejník, Ježek. Každý z nich měl svůj podíl na úspěších nejdeckých cyklistů.

Avšak kdo si z činovníků zaslouží největší pozornost a velký dík za činnost cyklistického oddílu, byl Karel Rouča starší. Muž nevelkého vzrůstu, avšak velkého sportovního srdce a cyklistického zvlášť. Zaslouhou jeho velké trpělivosti a starostlivosti o veškerou administrativu, spojenou s činností oddílu, se mohli nejdečtí závodníci zúčastňovat závodů prakticky po celé ČR. V počátcích se jezdilo na závody vlakem. Zajišťování dopravy, ubytování a přihlašování závodníků bylo vždy prací Karla Rouči. A v době, kdy se na závody začalo jezdit auty, tak opět – kdo jiný, než pan Rouča neúnavně zajišťoval dopravu na závody. S nezměrnou vůlí zajišťoval nedostatečnou závodní kola, galusky a další náhradní díly, aby jedinou starostí závodníků bylo poctivě trénovat a dobře závodit.

Závodníků bylo tolik, že mi ti, kteří se mezi vyjmenovanými nenajdou, snad prominou, protože za dvacet let se jich vystřídala celá řada. Byli to, kromě již jmenovaných závodníků v době vzniku oddílu,

Pan Karel Rouča, duše oddílu, 1962.

další, jako: Budina, Bucifal, Frisch, Holý, Veselík, Polejník, Lukeš, Litich, Orthacker, Šváb, Zahálka, Třeba, Niewiak, Kratochvíl, Czernin, bratři Ullmannové a Štěrbové, Ježek, Kopecký, Šmida, Zvolský, Zeman a jediná zástupkyně žen – Eva Štátská.

A výsledky – docela dobré. Ladislav Zieba „skončil“ v té době v nejlepším slovenském cyklistickém oddílu Inter Bratislava, Milan Hájek se dostal zásluhou výsledků do Dukly

Louny, a kdyby neměl bratra v Německu, byl by určitě členem SVS RH Plzeň. Karel Rouča ml. byl v roce 1972 sledován jako adept na účast na OH v Mnichově. O tom, že měl v té době dobré výsledky, svědčí zisk I. výkonnostní třídy a umístění na 6. místě v nejdelším cyklistickém závodě v republice

(260 km) Praha – Karlovy Vary – Praha. II. výkonnostní třídu získali Jan Rejcha a Vladimír Bucifal. V roce 1976 se družstvo ve složení Ullmann, Rejcha, Rouča, Bucifal zúčastnilo mistrovství České republiky v časovce družstev na 100 km. Zásluhou svých výsledků byli do SVS mládeže v Lanškrouně zařazeni Niewiak, Kopecký a Šmida. Závodní výsledky Mirka Šmidy byly tak dobré, že na jejich základě byl zařazen do střediska vrcholového sportu RH Plzeň a posléze se zúčastnil MS juniorů. Velmi dobré výsledky závodníků Liticha, Šmidy, Zahálky, Zvolského, Zemana, Orthackera byly důvodem k tomu, že se pod vedením trenéra Dynama Plzeň – Třesoňského (později reprezentační trenér) zúčastňovali republikových přeborů.

Za výsledky závodníků nezůstávali pozadu ani činovníci oddílu a tátové závodníci. Pořádali každoročně dva závody v rámci kraje: Nejdecké kritérium v ulicích Bratří Čapků a Rooseveltovů a silniční závod na trase Nejdek – Oldřichov – Pernink – Hroznětín – Děpoltovice – Nejdek. Vrcholem jejich snahy bylo uspořádání mistrovství ČR v časovce jednotlivců na trase Nejdek – Děpoltovice – Otovice – Hroznětín – Nejdek za účasti tehdejší špičky čs. cyklistiky, v čele s Moravcem, Hrazdírou a dalšími.

Pokračování na straně 6

Cyklistický oddíl Jiskra Nejdek.

Oddíl cyklistiky

Dokončení ze strany 5

V roce 1989 v důsledku nedostatku finančních prostředků ustává činnost cyklistického oddílu a oddíl jako takový přestává existovat, což je z pohledu současných výsledků nejdeckého cyklisty Ondřeje Pávka velká škoda, protože v dnešních tržních podmínkách by oddíl na jeho výkonech vydělal. Avšak láska k cyklistice u některých bývalých členů přetrvává nadále. O tom svědčí účast na veteránských soutěžích, ať v rámci republiky, kdy Karel Rouča získal v roce 2002 titul mistra republiky ve své věkové kategorii (40–50 let), nebo v závodech na světové úrovni. Na MS veteránů v Rakousku ve St. Johanu se např. v roce 1988 umístil Jan Rejcha na 10. místě. Ten na kolo nezanevřel ani po překonání velmi vážných zdravotních potíží. Ani pro několik dalších bývalých nejdeckých cyklistů není problém i v pokročilejším věku najet ročně okolo 5 tisíc kilometrů.

Autor článku se ještě jednou omlouvá těm, o kterých v článku nebyla zmínka. Nebyl to úmysl, ale důsledek časového odstupu.

Mariánské Lázně 1980, mládež - žáci a dorost.

Rádi bychom čtenářům připomněli ještě další slavné jméno z 2. poloviny 50. let, Maltena, cyklistu z Tisové, který též jezdil Závod míru. V té době ještě neexistoval oddíl cyklistiky v Nejdku.

Po roce 1992 pod hlavičkou TJ Jiskra Nejdek závodilo ještě krátce několik úspěšných cyklistů z Rotavy, z nichž Pitonák se později vypracoval do republikové špičky a jel i Závod míru.

Také je třeba zdůraznit, že nejdecký oddíl se věnoval v první řadě výchově mladých cyklistů, žáků i dorostu. Výsledky potom byly znát v závodech, kde nejdejší cyklisté udávali tempo v čele pelotonu. Velký respekt a obdiv měli například na závodech v Geře, v bývalé NDR, kde v kategorii žáků zvítězil Jan Kopecký.

Manětín 1982, dorostenci Nejdek.

(Vladimír Bucifal)

Oddíl házené

Z historie nejdecké házené

Házenou v Nejdku začala hrát skupina nadšenců v 50. letech. Skupinu tvořili Miloš Chvátal, Jarda Rulec, z mladších Jirka Bydžovský. Rekrutovali se především z dosídlenců pohraničí, pocházejících z Plzeňska a také na Plzeňsko jezdili hrát zápasy, často na nákladním autě apod.. Koncem 50. let se oddíl rozpadl.

Další kapitola začíná po roce 1962, kdy na ZŠ náměstí přichází Vašek Jindrák. Jako učitel dílen vyrobil a hecoval skupinu žáků ke hře. Později se scházeli jako kroužek při Městském domu pionýrů a mládeže a ještě později jako oddíl házené při TJ Jiskra Nejdek. Motívem pro činnost byly různé soutěže a turnaje v rámci škol. Když přestoupil Vašek Jindrák na učňovskou školu, naskytla se nová motivace. Škola spolupracovala s podobnou školou ve ve Schwarzenbergu, v tehdejší NDR, a každoročně se pořádala sportovní setkání, střídavě u nás a v Německu. Situace byla jednoduchá, celý rok trénovat, aby sis mohl (nebo mohla) v jet červnu zahrát do Německa do přepychové haly.

Pravidelnou soutěž jsme začali hrát v 70. letech jako dorostenci (přebor Západočeského kraje). V tomto období měl oddíl největší sportovní úspěchy. Dorostenci hrávali vyrovnaná utkání např. s mužstvy: Kovo Rokycany, Slavia VŠ Plzeň, Škoda Plzeň, Sokol Štáhlavy, Plastimat Tachov, Starý Plzenec apod. V 80. letech bylo patrné, že oddíl nemůže existovat bez soutěže mužů. Povinnosti se rozdělily na širší okruh lidí. Bylo to umožněno též příchodem tří nových členů, kteří už hráli házenou jinde. Byli velmi obětaví a pro oddíl jednoznačně přínosem: Laco Lu-

prich – brankář Baníku Karviná, Hynek Szebesta a později ing. Jaroslav Vaďura. Celkově znamenají 80. léta největší rozmach oddílu: nadále solidní práce s mládeží, rozšířená o letní házenkářské tábory, pravidelné turnaje žáků i dospělých, družstvo dívek v soutěži, účast mužů v soutěžích Západočeského kraje. To přineslo ale také velký problém, z nejbližších měst se házená hrála v Ostrově nad Ohří, v Sokolově, Chebu a Skalně. Další účastníci soutěže sídlili na Plzeňsku, peněz na jízdné se nedostávalo, hráči platili vysoké oddílové příspěvky, aby si mohli jet zahrát.

90. léta byla již ve znamení útlumu činnosti oddílu. Příčinou byla delší nemoc hlavního tahouna oddílu, Vaška Jindráka, ale též celkové změny společenských poměrů, které bohužel malým oddílům nesvědčily. Činnost družstva dospělých byla ukončena, několik let fungoval ještě kroužek házené při Městském domu pionýrů a mládeže a dnes zůstal jen tradiční každoroční „Ovocný turnaj“. Celkově třeba říci, že pro existenci házené v Nejdku byl vždy největším přínosem Městský dům pionýrů a mládeže a závod Vlnap.

Z jednotlivců bych chtěl uvést ještě několik jmen lidí, kromě dříve uvedených, kteří největší měrou přispěli k úspěchům hráčsky nebo funkcionářsky: bratři J. a J. Šajdové, bratři P. a P. Jarošové, Karel Uzel, V. Pišinger, R. Valvoda, P. Kysel, M. Vácha, K. Vaňha, M. Novák, bratři J. a M. Drobných, V. a R. Kučera, S. Paldus, B. Petrovičová, L. Kenkuš a mnoho dalších. Někteří už bohužel nejsou mezi námi. Z hráčských

úspěchů bych chtěl vyzdvihnout jméno Jiří Šourek, který byl brankářem rezervního mužstva Dukly Praha v době její největší slávy.

Po odchodu Vaška Jindráka z oddílu se ještě ujal trénování mládeže Hynek Szebesta a Stanislav Paldus. V roce 1997 zanikl oddíl dospělých a v roce 2003 ukončil činnost i oddíl mládeže. Tim oddíl zanikl úplně.

(Vašek Jindrák)

70. léta, generace dorostenců, zleva odzadu: Vašek Jindrák, Tibor Csicsó, Jarda Voldřich, Werner Meister, uprostřed: Jirka Koliha, Dušan ..., Standa Hejlík, leží: Zdeňek Janiss, Pepa Mudra

Oddíl judo

Tento úpolový sport, původem z Japonska, spojený s kimonom a s tatami, si našel v roce 1976 cestu i do našeho města. V té době se přistěhoval do blízkého Rájce Karel Částka, který závodil předešlých 10 let v judu za pražskou Spartu. Záhy začal trénovat mládež při Městském domu pionýrů a mládeže v Nejdku, v zájmovém kroužku juda, kde vyrostli pozdější úspěšní sportovci, kteří sklízeli diplomy a medaile na mnoha kláních.

Zájem o judo v Nejdku rostl. Přišli také další trenéři – Jan Urban a Zdeněk Tysl, kteří spolu s Karlem Částkou založili v roce 1988 oddíl juda při TJ Jiskra Nejdek a získali licence trenérů a rozhodčích. Nejlepší judisté oddílu, Karel Částka ml., Miroslav Tinka, František Toman, Ondřej Částka, Michal Sodomka, Tomáš Tysl, Jan Urban ml. a Radek Baier získali technický stupeň „kyu“ se žlutým a oranžovým pásem. Karel Částka ml. byl za své vítězné zápasy vyhlášen v roce 1989 sportovcem města Nejdek. Miroslav Tinka a Michal Sodomka pokračovali ve své sportovní kariéře i v karate, kterému se později věnovali. Miroslav Tinka se stal několikanásobným přeborníkem republiky. Judo se věnovaly i dívky, nejúspěšnější z nich byla Markéta Gebauerová.

V 90. letech odrůstali stávající závodníci a náborů z řad mladších

V tělocvičně, 1982.

žáků už nebyly pro zdravotní potíže trenérů a vyčítenost v dalších aktivitách realizovány. Možná, že někteří z judistů, kteří v Nejdku sportovali, jezdili na zápasy a trávili spolu i volné chvíle, najdou sílu a čas znovu vrátit tento ušlechtilý sport do našeho města. Všem judistům v Nejdku posílá Karel Částka pozdrav a poděkování.

(Karel Částka)

Oddíl běžeckého lyžování

Z historie lyžařského oddílu v Nejdku

Vznik lyžařského oddílu Jiskry Nejdek je neodmyslitelně spojen se jménem Jana Petrlíka. Ten v roce 1969 okolo sebe soustředil hrstku nadšenců a začátkem března 1970 uspořádali u Limnické nádrže závod v běhu na lyžích „Nejdecká stezka“. Tato skupina nadšenců se stala základem vznikajícího lyžařského oddílu. Kromě již zmíněného Jana Petrlíka to byli bratři Václav a Josef Průšovi, Josef Zieba, Roman Zálešák, Karel Rouča a Alžběta Pejchalová. K nim se postupně přidávali další, a to i z řad mládeže. Předsedou oddílu se na dlouhá léta stal učitel Karel Uzel.

Náborový závod žactva (Sportovní hry mládeže), 1971, v údolí Oldřichovského potoka, počátky oddílu.

V prosinci 1970 jsme uspořádali první oddílové tréninkové soustředění na chatě tehdejšího podniku PČP Nejdek na Blatenském vrchu. Soustředění se tehdy zúčastnilo 11 dětí a 5 dospělých pod vedením trenéra Jana Petrlíka. V zimní sezoně 1971 jsme se již pravidelně zúčastňovali závodů v rámci Krušnohorské župy. I když jsme byli začínající oddíl, nehráli jsme v žádném případě druhořadou roli. V tomtéž roce se nám podařilo získat od Lesního závodu Horní Blatná chalupu na Vysoké Jedli, kterou jsme v průběhu následujících let přebudovali nákladem více než 400 tisíc Kč a odpracováním více než 7 tisíc brigádnických hodin na vlastní lyžařskou základnu.

Kromě vlastního objektu jsme upravili i standardní běžecké tratě od 1 do 10 km. Lyžařská základna pak léta sloužila pro pořádání pravidelných jarních, prázdninových a vánočních oddílových tréninkových soustředění, což se nemalou měrou projevovalo i na růstu výkonnosti našich závodníků. Pro zkvalitnění tréninku během týdne, večer po práci nebo po skončení vyučování se v blízkosti horního sídliště vybudovala osvětlená lyžařská běžecká dráha.

Ve druhé polovině sedmdesátých let jsme třikrát po sobě vyhráli krajskou soutěž družstev a získali řadu titulů přeborníka kraje i v jednotlivcích. Úspěšní jsme byli i jako pořadatelé. Každoročně jsme pořádali jak podzimní přespolní běh, tak závod v běhu na lyžích „Nejdecká stezka“. Vrcholem našeho pořadatelského snažení bylo v roce 1977 uspořádání závodu v běhu na lyžích na 50 km „Krušnohorská padesátka“ se startem a cílem

Mirek Frey ml., 1975, MR Horní Mísečky.

na Vysoké Jedli. Tento závod jsme pořádali v době, kdy jsme nevlastnili žádnou mechanizaci na úpravu běžeckých stop, na vše musely stačit ruce, lopata a lyže na nohou.

Zapomenout nelze ani na zájezdy (plný autobus), na kouzelný, ale náročný přespolní běh pro všechny věkové kategorie – Velkou Kunratickou, na zpáteční cestě se zastávkou v bazénu v Praze Podolí. Jezdilo se i na desetikilometrový silniční běh Běchovice – Praha.

Výkonnost oddílu kulminovala koncem sedmdesátých a počátkem osmdesátých let.

Pokračování na straně 8

Oddíl běžeckého lyžování

Dokončení ze strany 7

Za zmínku stojí zejména tyto výsledky:

V roce 1979 zvítězila Pavlína Hýsková v nejsilnější konkurenci z celé ČSSR ve spartakiádním poháru starších žákyň. V roce 1980 se stal Martin Müller mistrem ČSSR v běhu na lyžích v kategorii mladších žáků. V roce 1981 jsme získali celkem 11 titulů přeborníků Západočeského kraje, Martin Müller 2 tituly v kategorii žactva, Jaromír Šmída a Jaromír Frey ml. po dvou titulech v kategorii dorostu, Lída Ziebová rovněž v kategorii dorostu. Zbývající čtyři tituly vybojovaly štafety starších žáků, mladších dorostenců, mladších dorostenek a starších dorostenců. Jaromír Frey ml. zvítězil v kategorii dorostu v masovém Karlově běhu. V roce 1982 získal Martin Müller na mistrovství ČSSR bronzovou medaili v běhu na 3 km a stříbrnou medaili v běhu na 5 km v kategorii starších žáků. V roce 1983 zvítězil Jaromír Frey ml. v tradičním masovém Karlově běhu v kategorii dospělých.

V následujících letech řada našich závodníků z oddílu odešla do jiných oddílů v souvislosti se studiem, někteří činnost ukončili, někteří přešli k biatlonu. Přišli noví trenéři a funkcionáři oddílu a s nimi i noví mladí závodníci. Nastalo období, kdy jsme dosahovali pouze dílčích úspěchů na úrovni Západočeského kraje. Na celostátní úrovni se začala prosazovat až generace závodníků vedená trenérkami Alenou Veselou a Pavlínou Spaziererovou, odchovankyněmi Jana Petrlika, které tak navázaly na jeho započatou práci.

(Jaromír Frey)

Letní soustředění na Blatenském vrchu, asi 1976, vpravo Karel Uzel, dlouhá léta předseda oddílu.

Alena Veselá a Pavlína Spaziererová: Lyžaři běžci, 1993–2006

V roce 1993 jsme provedli nábor ve školách a začali s dětmi trénovat. První soustředění bylo v létě 1994 na chalupě na Vysoké Jedli. Na soustředění jely děti ve věku 6 – 10 let a s nimi i rodiče. Jednak proto, aby nám s dětmi pomohli (nudle, tkaničky), a jednak proto, abychom je trochu do dění zapojili a oni byli potom k dispozici v případě potřeby pomoci.

Našimi malými závodníky byli: sourozenci Spaziererovi, Veselých, Mühlheimovi, Schwarzovi, Stoklasovi, Budínovi, Trnkovi, Poláčkovi, Soboslaovi, Kamarytovi, Novákovi, dále Grešlová, Dušek, Orthacker, Vosmek, Klíma, Hejliková, Šlehubr, Fečík, Mundlová, Burda, Leibelová, Freyová, Bernášek a možná ještě další, ale ti jenom na velmi krátkou dobu.

Náplní tréninku bylo běhání a lyžování (ze začátku bylo ovšem favoritem bobování), obratnost a gymnastika, horské i silniční kolo, orientační běh, hry. Děti byly všeobecně velice úspěšné, každý v jiném věku, v jiné disciplíně, či sportu. Účastnili jsme se přespolních běhů, orientačních běhů, triatlonů, duatlonů, závodů v běhu na lyžích aj. Výborné výsledky jsme měli již od těch nejmladších, např. i v obratnostním sjezdu na běžkách.

Zpočátku jsme pravidelně pořádali v zimě závody v běhu na lyžích Nejdecká stezka, později bohužel již nestačila technika, tak jsme svoje rozhodčí a dobrovolníky „půjčovali“ k pořádání závodů oddílům z Ostrova a Karlových Varů.

Tradičně však pořádáme Nejdecký kros na tratích na Křížovém vrchu – letos již

12. ročník. Při pořádání máme 11 let velmi dobrou spolupráci s rodinou Vítovou. Tratě na Křížovém vrchu, hodnotné ceny a dnes už profesionální pořadatelé lákají na naše závody vždy druhou sobotu v říjnu na 250 závodníků.

Soustředění jsme zajišťovali s pomocí rodičů, kteří se střídali v kuchyni a kotelně. Absolvovali jsme pravidelné školení trenérů a z řad rodičů máme rozhodčí III. třídy. Za celou dobu trénování jsme velmi dobře spolupracovali se školami v Nejdku – nebyl problém s uvolňováním dětí na tréninky. Děkujeme také firmě Cvingr za vždy dokonalé služby při cestě na závody po celé republice.

K největším úspěchům patří členství

v juniorském družstvu ČR Petra Duška, členství v družstvu olympijských nadějí ČR Lucie Trnkové, mistrovský titul ČR pro štafetu ve složení Martin Niewiak, Honza Spazierer a Vojta Veselý. Mnozí z nich mají i individuální medaile z mistrovství ČR.

Pěta s Luckou už lyžují jen pro radost a reprezentují vysokoškolský sport. Vojta, Martin a Honza pokračují v juniorské kategorii v oddíle LK Slovan Karlovy Vary. Budín, Kamarytovi, Veselá, Freyová a Mundlová dali přednost orientačnímu běhu a lyžařskému orientačnímu běhu. Mnozí z nich patří ke špičce v republice.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhali, kteří nás poslouchali a dělali nám radost.

Vojta Veselý, 3. místo MČR v běhu na lyžích, Boží Dar 2004.

Oddíl orientačního běhu

Jak se orientační běh stal jedním z nejúspěšnějších sportů Nejdecka

Vodáci, běžkaři a orientáři – to jsou sportovci, kteří mají společné sportoviště – přírodu. Lyžaři běžci zahájili svou činnost přibližně ve stejné době jako vodáci, nejdecký orientační sport je o několik let mladší. Všem třem sportům je společné běhání, které u těch, co ho mají v názvu, představuje hlavní závodní náplň v zimě i mimo ni, vodáci pak běhají hlavně proto, aby vyrovnali jednostranné zatěžování částí těla. Ve svých rekreačně-turistických formách se tyto sporty staly oblíbenými aktivitami rodin a zejména orientační běh nabízí kvalitní závodnické vyžití bez rozdílu věku, od předškoláků až po veterány, při poměrně nízkých nákladech na sportovní vybavení.

Pro veřejnost je symbolem orientačního běhu buzola (sportovní podoba kompasu), ale i bez té se závodník obejde, protože svoji trať najde i jen podle mapy. Závodník musí trasu své kategorie vyhodnotit z mapy tak, aby našel nejrychlejší postup přes kontroly ukryté v terénu a na nich potvrdit, že tam byl, v současné době pomocí elektronického čipu. Mapy pro orientační běh obsahují mnohem více informací než mapy turistické a jsou dílem specializovaných kartografů – členů oddílů orientačního běhu. Nejdecký oddíl není výjimkou – v počátku jeho existence jsme asi během pěti let vyrobili osm map, většinou z nejbližšího okolí.

Oddíl vznikl postupně, za rok vzniku oddílu lze považovat rok 1976. Mirek Frey vzpomíná, že jsme spolu, jako úplní začátečníci, absolvovali pravděpodobně první závod, který pořádal Baník Sokolov. Ten měl tenkrát svoji mapu u Tatrovic a byl pro nás důležitým objevem nejbližšího fungujícího oddílu orientačního běhu. Sokolováci nám poskytli základní informace o dalších oddílech v kraji, které nám začaly posílat propozice závodů. Zařídili nám také školení rozhodčích, což byl nezbytný předpoklad k pořádání závodů na našich mapách. Vodáci a lyžaři začali navštěvovat závody v orientačním běhu v kraji a hlásili se jako závodníci Jiskry Nejdek, protože byli jejími členy a krajský svaz nás jako oddíl orientačního běhu vzal na vědomí.

V roce 1976 čekala v Suchdole nad Lužnicí parta několika vodáckých rodin z Nejdku, až dorazí na nádraží lodě. Abychom využili čas, zmapovali jsme kousek lesa v okolí tábořiště, rozmnožili mapku pomocí kopíraku a potom každý den závodili ke spokojenosti

Náš úspěšný závodník Svatopluk Kristián.

Jan Petrlik na stupních vítězů, vlevo p. Frúhauf.

všech. Zvlášť oblíbené byly noční orientáky. Tam vznikl nápad uskutečnit příští rok znovu školní putování po Lužnici, tentokrát jako soustředění orientačního běhu. Tam jsme potom použili nejen vylepšenou mapku ze Suchdola, s přiléhavým názvem „Vosí hnízdo“, ale i mapu pro orientační běh oddílu z Jindřichova Hradce, která měla prostor poblíž našeho dalšího tábořiště na Lužnici „U Tikalských“.

V následujících letech jsme využívali, už jako oddíl orientačního běhu, desetidenních závodů pořádaných v okolí Jindřichova Hradce a později i dalších vícedenních závodů. Výhodou bylo, že každý den bylo postaráno o kvalitní sportovní program a mohli s námi jezdit i rodiče, kteří se závodů zúčastňovali v kategorii příchozích. Pořadatelé těchto závodů vždy zajišťovali pro účastníky pěkné tábořiště u vody a byla to pro všechny ideální dovolená, nehledě na to, že partu oddílu to bezvadně stmelilo.

I náš mladý oddíl se úspěšně zapojil do pořádání závodů. Řadu let jsme pořádali oblastní závod v orientačním běhu „Májový pohár“, se skutečným putovním pohárem pro vítězný oddíl. Hned ve druhém ročníku v roce 1980 jej získal náš oddíl. Tak prudce vzrostla úroveň našich běžců. Kromě „Májového poháru“ byl v Nejdku velmi populární závod „Říjnový lampion“ na Křížovém vrchu, v nočním orientačním běhu pro vyspělé závodníky a i pro rodiče s dětmi.

V roce 1981 jsme uspořádali první krajský přebor v lyžařském orientačním běhu (LOB) a pro rok 1982 nás celostátní svaz orientačního běhu pověřil pořádáním mistrovství ČSSR v LOB. Závod proběhl ve dnech 27. – 28. 2. 1982 a díky bezchybné práci realizačního týmu pod vedením Jirky Mála se stal významným mezníkem nejen v historii našeho oddílu, ale i v historii lyžařského orientačního běhu celostátního.

Pokračování na straně 10

Jarda Zieba při MR v LOB, 1982, Boží Dar.

Oddíl orientačního běhu

Dokončení ze strany 9

Svědčí o tom kupř. dopis závodníka, uveřejněný ve Zpravodaji svazu orientačního běhu:

„Po vydání termínové listiny lyžařského orientačního běhu pro rok 1982 se mnozí závodníci zhrozili. Poznání, že uspořádání mistrovství bylo svěřeno zcela neznámému oddílu orientačního běhu TJ Jiskra Nejedek ponechalo málokoho lhostejným. Teď, když je po všem a Nejedek nám v dobrém smyslu vytřel zrak a to nejen závodníkům, věčným reptalům, ale pořadatelům dalších lyžařských orientačních běhů, můžeme hodnotit, vše bylo připraveno na jedničku. Co bylo příčinou úspěchu závodu? Dle mého soudu především nevšední nadšení pořadatelů, jejich ochota a snaha dělat vše, na co si jen závodníci vzpomněli.....“

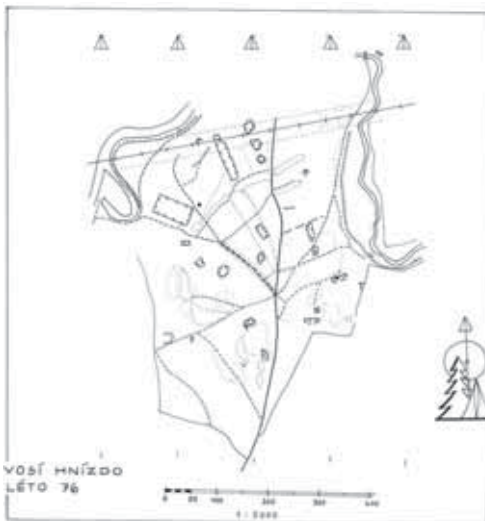
K tomu jenom poznámka: závod neměl tenkrát chybu hlavně proto, že se do celé akce podařilo zapojit rozhodčí z ostatních oddílů Západočeského kraje a množství pomocníků z ostatních oddílů Jiskry. Získané zkušenosti nám pomohly na stejné úrovni uspořádat ještě dva mezinárodní závody v LOB a znovu ještě mistrovství ČSSR v LOB v roce 1987, všechny na naší nové mapě „ROLAVA SKI“, která pokrývala neobvykle velký prostor od státní hranice v oblasti Přebuz-Jelení přes Vysokou Jedli až k Nejdku.

O tom, jak se Nejdecko dostalo do povědomí ve světě orientačního běhu, svědčí i skutečnost, že se v roce 1991 pořádá v okolí Nejdku jeden ze závodů Mistrovství světa v orientačním běhu – závod štafet. Mapa pro toto mistrovství s názvem „Rájec“ pokrývala i část naší známé mapy „Suchá – východ“.

Následující období bylo poznamenáno zákonitou generační obměnou, závodníci dětských kategorií odrostli a postupně buď odešli, nebo dál závodili v kategoriích dospělých. Určitou úroveň udržovali členové oddílu lyžování, kteří orientační běh považovali za vhodný doplňkový sport v letním období. Další vývoj ovlivnilo rozhodnutí Mirka Freye, který ukončil aktivní závodní činnost jako lyžař běžec a přešel jako veterán k orientačnímu běhu. Jeho cílem nebylo jenom sám závodit ve veteránských kategoriích, ale postupně vy-

10 dnů, J. Hradec, J. Frey bronz v M35, vpravo od Mirka Freye – František Dvořák, vedoucí českých výprav na OH.

Úplně první mapa „Vosí hnízdo“ pro soustředění mládeže, prostor v Suchdole u Lužnice (kopie se dělaly světlotiskem)

budovat oddíl, jehož závodníci se budou schopni prosadit svými výkony na celostátní i mezinárodní úrovni. Organizační činnosti a administrativy oddílu se iniciativně a úspěšně chopila MUDr. Magda Horáková.

Začala se psát novodobá historie oddílu orientačního běhu. Z počátku jsme se zúčastňovali pouze závodů v rámci Západočeské oblasti a prázdninových vícedenních závodů. K výraznému výkonnostnímu zlomu došlo na konci devadesátých let, kdy se v rámci Západočeské oblasti začala prosazovat nově nastupující generace našich závodníků. Prvním výrazným úspěchem byly nominace tří našich závodníků (Budín, Grešlová, Freyová) do osmičlenného družstva Západočeské oblasti na mistrovství ČR v roce 2001 a jejich rozhodující podíl na obsazení 4. místa, které je dosud nejlepším výsledkem, jaké družstvo Západočeské oblasti na mistrovství ČR dosáhlo. Tímto výsledkem začala úspěšná éra oddílu, během

které jsme získali desítky titulů přeborníka Západočeské oblasti, řady vítězství na víceetapových závodech doma i v zahraničí.

Opomenout nelze ani úspěchy pořadatelské. Kromě každoročního pořádání oblastních žebříčkových závodů jsme uspořádali pět ročníků tříetapového závodu WEST CUP s účastí 300-350 závodníků z celé ČR i zahraničí. Pro tyto závody byly zpracovány tři nové mapy „Černé jezero“, „Kozí díl“ a „Smolné Pece“. V roce 2002 jsme z ekonomických důvodů změnili tělovýchovnou jednotu i název oddílu a v následujících sezonách startovali jako klub orientačního běhu OK Potůčky.

Vizitkou dobré práce oddílu jsou výsledky naší odchovankyně Andrey Freyové, v současné době studující na sportovním gymnáziu v Jilemnici a startující za klub OK Jilemnice. V roce 2005 se stala dvojnásobnou mistryní ČR, což byly první tituly závodnice ze Západních Čech v celé historii orientačního běhu. Na základě těchto výsledků byla zařazena do dorostenecké reprezentace ČR a na mistrovství Evropy v lyžařském orientačním běhu v Rusku v tomto roce obsadila na dlouhé trati 5. místo a na krátké trati 6. místo. V současné době je členkou českého juniorského reprezentačního družstva. Je potěšitelné, že nám dorůstají další závodníci, kteří se začínají prosazovat na celostátní úrovni. Zejména Denisa Benáková, Martin Frey a Anna Veselá jsou příslibem, že o orientačních bězcích z Nejdku se bude i nadále s hovořit (s uznáním).

(Petr Pánek, Jaromír Frey)

Andrea Freyová, odchovankyně našeho oddílu, MČR na klas. trati OB, 2005, 1. místo, dorostenka, již za OK Potůčky.

Oddíl řeckořímský zápas

Oddíl začal svoji činnost asi v roce 1976, dojíždělo se do Slavoj Karlovy Vary. Základy oddílu vytvořili Pavel Týml starší, Jindřich Cvinger starší i mladší, Tomáš Cvinger, Pavel Týml.

V roce 1977 nám Slavoj Karlovy Vary daroval starší žíněnku. Od té doby se rozjel oddíl zápasu v Nejdku pod vedením trenérů Pavla Týmla staršího a Viktora Pokorného. Oddíl měl v té době 8 až 15 stálých zápasníků, vzpomínáme si na Kouta, Šilhu, Špeciána, Pance, Týmla ml., J. a T. Cvingera, Topora, Šlajsnu, Holíka, Odlu a omlouváme se těm, na které jsme zapomněli.

Velký dík patří Slávkovi Paříkovi, bývalému předsedovi jednoty, který nám pomohl sehnat novou žíněnku a díky tomu mohl oddíl dále pokračovat. Oddíl měl v té době velmi dobré výsledky jak v kraji, tak i na mistrovských soutěžích. Připomínáme si 1. místo Štefana Topora a 2. a 3. místo Jakuba Odlu na Mistrovství ČR.

Poté se oddíl na určitou dobu odmlčel, znovu začal fungovat v roce 1995, kdy se vrátil z vojny Otto Panec. Díky jeho zápalu a nadšení pro zápas se uskutečnil nábor,

Druhý zprava na lavičce trenér Otto Panec (takto začínal).

kteří do oddílu přilákal 8 až 10 dětí, sám začal i trénovat. Dnes má oddíl 27 členů. Hlavní tahouni jsou zejména E. Rus, J. Odl, J. Schwarz, L. Gondzsala, M. Harabiš, R. Krůta, L. Filipczik a další.

Závěrem patří poděkování všem, kteří zápasu obětovali a věnují svůj volný čas, díky trenérům Pavlovi Týmlovi, Viktoru Pokornému a Ottovi Pancovi. Bez nich by to nešlo.

Zápasu zdar!

(Pavla Novotná, Pavel Týml)

Historické foto, oddílová šachová klubovna U Žáby, vlevo Václav Hammer.

Oddíl šachů

V roce 1952 existovaly v Nejdku dva oddíly, které se věnovaly šachu, jeden pod firmou Metalis, druhý pod PČP. Oddíl PČP měl však silnější hráče, kapitanem byl Václav Hammer. V krátké době se však oba oddíly spojily. V té době jsme hráli okresní soutěž, brzy se však někteří hráči vypracovali do krajské soutěže, kterou jsme hráli až do roku 1989. Měli jsme až 40 členů.

V roce 1965 měla silnější část hráčů hrát dokonce oblastní soutěž, bohužel pro finanční náročnost jsme se této soutěži neúčastnili. V krajské soutěži jsme se umísťovali na 1. až 2. místě, přestože byla velmi silná.

Po roce 1989 klesl počet závodníků na pouhých 5 hráčů v okresní soutěži. Podepsalo se na tom hlavně to, že v Nejdku nebyla místnost na hraní, dále společenské změny, úbytek času v souvislosti s podnikáním. Přesto šachový oddíl existoval dál, předsedou se stal Stanislav Bachratý. V oddílu dále pracovali Václav Hammer, Petr Patočka a Pavel Rak, který se věnoval hlavně mládeži. U mladých lidí však klesal zájem, takže v roce 2004 zůstali jen nejstarší hráči. Klub se od roku 1989 pozvolna rozpadal, až se v roce 2005 zcela rozpadl.

(Hammer Václav, Gardáš Augustýn)

Přesto bychom namátkou rádi připomněli některé úspěšné účasti v soutěžích:

80. léta	Středočeská spartakiáda šachistů
2000 až 2001	2. třída, okresní soutěž
2002 až 2003	2. třída, krajský přebor

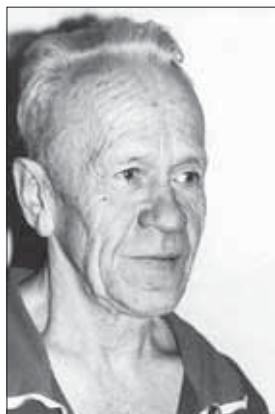
Oddíl sportovní gymnastiky

Oddíl sportovní gymnastiky existuje v Nejdku již od roku 1946, hlavně díky neúnavné práci a elánu Pavla Stracheho. Tento cvičitel a trenér přivedl ke cvičení a k pravidelnému tréninku nejen žáky a muže, ale hlavně mladá děvčata. Dá se bez nadsázky říci, že pod jeho vedením prošla tělocvičnou značná část současné nejdecké ženské sportovní populace.

Veřejné cvičení na fotbalovém hřišti, záchranu dává Pavel Strache.

Děvčata nacvičovala soutěžní sestavy a zúčastňovala se nejen okresních, ale i krajských přeborů, navíc byla pravidelnou součástí tělovýchovných akademií a veřejných vystoupení, včetně zahraničních v Johanngeorgenstadtu.

Pavel Strache, 1975, ve věku 70 let.

Neodmyslitelnou součástí života oddílu byly i letní tréninkové tábory na „Strachárně“ – letním rekreačním středisku Pavla Stracheho, jak vždy upřesňoval.

Na chvíli prožit v nádherném prostředí u lesa na stráni nad Metalisem si jistě dodnes vzpomene nejedna z tehdejších mladých gymnastek.

To, že trenér uměl připravit nejen závodnice na závod, ale naočkovat jim i svoje zajetí pro tento krásný, náročný sport, dokazuje i fakt, že po jeho odchodu v roce 1986 činnost oddílu nezankla, ale pod vedením jeho odchovankyně, paní Heleny Šabatové, funguje až dodnes.

Po roce 1986 však nároky na gymnastický trénink dosáhly výše, kterou už v nejdeckých podmínkách nebylo možno zajistit.

Oddíl přestal být samostatný a stal se součástí odboru ZRTV, později od roku 1991 přejmenovaného na ASPV. Každý rok se děvčata zúčastňují okresních a krajských kol ve sportovní gymnastice. Z těchto závodů přivázejí pravidelně do Nejdku medaile, jak ze závodů jednotlivkyň, tak i družstev. Téměř pokaždé některá z nich postoupí i do republikového kola, které se koná jednou za 2 roky.

Naše děvčata cvičí pravidelně v programu nejdecké Poutě dobré vůle. I když mnohá z tehdejších úspěšných gymnastek

Jana Čápková, 1965.

Dana Schindlerová, 1965.

se dnes věnuje jinému sportu, ať už je to badminton (Mirka Růžicková) nebo soutěží v aerobiku (Katka Macháčková, Petra Dlouhá), či dalším, rozhodně jim gymnastická průprava nebyla na škodu při rozvíjení pohybových schopností a znalostí.

Pokud jsme zapomněli na další jména či úspěchy nejdeckých gymnastek (nebo o nich ani nevíme), prosíme, ozvěte se nám, rádi bychom zpracovali historii tohoto oddílu podrobněji.

(Helena Šabatová)

Družstvo gymnastek, 1965 – 66.

Oddíl stolního tenisu

Vzácná fotografie, zleva vzadu Čestmír Prantl, Jan Rakoncáš, Pepa-Helmut Pejga, Josef Prantl, vpředu zleva Božena Pávková, Inge Malá a Mirka Pávková. Vpravo je stará „pinčesárna“, která v zimě 2006 nevydržela nápor sněhu.

Oddíl stolního tenisu vznikl v letech 1953 až 1954. V této době měl závod Metalis (dříve Kovolís) dřevěnou halu naproti svému závodu. Nejdek znal tuto budovu jako „pinčesárnu“. Stolní tenis se hrál v Nejdku asi i dříve, a to v restauraci „Růžek“, kde byl v prvním patře sál a klub Metalisu. Hráči a hráčky v padesátých letech minulého století pocházeli většinou z ulice Stalinovy (dnešní Závodu míru) a okolí. Stolní tenis hrálo asi 20 dospělých a asi 20 žáků a dorostu. Dřevěná hala sloužila přibližně 8 až 9 let. Potom závod Metalis přeměnil tuto halu na skladiště; oddíl musel v 60. až 70. letech hrát v tělocvičně, přechodně se hrálo též „U Žáby“, která byla majetkem závodu PČP Nejdek. Ale i odtud nás vystěhovali s tím, že strop nemá dostatečnou únosnost pro naši hru. Další útulek nám poskytl Kulturní dům v Suché, tzv. „Čína“.

Chtěli bychom vzpomenout na hráče, kteří v té době patřili mezi naše nejlepší. Jednalo se především o Čestmíra Prantla, dlouholetého hráče a hlavně organizátora stolního tenisu v Nejdku. Dále k nim patřil i Jan Hildebrant, Černošský, Pávek a další. Muži v této době hráli až v divizní soutěži. Jan Hildebrant potom přestoupil do Karlových Varů, kde hrál 1. ligu.

Konečně se v roce 1978 rozhodlo, aby si oddíl postavil svoji halu. Členové oddílu se chopili práce, hráči Ondra Rakoncáš a Zdeněk Tomančík zhotovili projektovou dokumentaci a zajistili stavební povolení. S velkými potížemi jsme halu postavili a dokončili vlastními silami. Největší podíl měli Ondra Rakoncáš, Zdeněk Tomančík, Emil a Ruda Hejtmánkové, Zdeněk Hajný a řada dalších členů oddílu. Na výpomoc přišla i řada kamarádů z ostatních oddílů jednoty. Z vedení TJ Jiskra Nejdek nám hodně pomohli Slávek Pařík, Ladislav Rejcha a Josef Rédl. Hala potom sloužila až do roku 1995 a sloužila pravidelně i pro hru neregistrovaných hráčů.

I díky této skutečně nádherné hale, kterou nám záviděl celý kraj, došlo potom k velkému rozmachu stolního tenisu v Nejdku. Měli jsme až 5 družstev mužů, 2 družstva žáků. Mezi nejlepší hráče patřili Ondra Rakoncáš a Emil Hejtmánek. Byli v oddílu od žákovských let, pod vedením již zmíněného Čestmíra Prantla. „A“ družstvo mužů získalo několikrát přední umístění v krajském přeboru.

Přestože se v tehdejší době jezdilo na utkání vlakem, na postup do vyšší soutěže nebylo bohužel dost finančních prostředků.

Mládeži se věnovali hlavně Čestmír Prantl, Emil Hejtmánek, Zdeněk Tomančík, kteří byli současně i funkcionáři oddílu. Krátce připomeňme ještě některé z nejlepších žáků: Bahula, Bystrický, Kupec, Vážný, Smolarik, Černý, Husár, Jílek, Schmidt a další. Většinou odešli tito žáci po ukončení základní školy z Nejdku.

Nelze též vynechat, že stolní tenis hrál i pan Karel Uzel st., kdysi ředitel školy. Do pozdních let hrál za „B“ družstvo. Několik let hrál za „B“ družstvo i pan Budka, který byl v mládí dokonce přeborníkem republiky za SK Plzeň. Rád bych vzpomněl na Miloše Mináře, který odešel do Chodova, někteří odešli do Německa: Pejga, Brynza, Minář, Doula. Bohužel také někteří již nejsou mezi námi, pan Karel Uzel st., Čestmír Prantl, Ondra Rakoncáš, Peška, Budka. Všichni patřili mezi naše nejlepší hráče, funkcionáře nebo organizátory.

Řada firem, tak jako i dnes, fandila sportu a pořádala různé podnikové soutěže. I stolní tenis měl v nich své zastoupení. Měli jsme vítěze v celostátním přeboru družstev místního hospodářství, získali jsme stříbrnou medaili v soutěži oboru stavitelství. Mezi další úspěchy patří dvakrát bronzové medaile v okresním přeboru Karlovarska.

V 90. letech narostly náklady na provoz a údržbu haly nad finanční možnosti tělovýchovné jednoty a k naší velké lítosti jsme museli naše vlastnoruční dílo, krásnou halu, pronajmout. Stolní tenis se přestěhoval opět zpět do tělocvičny a i zde pro nás nastala „konečná“. Proto bude hrát „A“ mužstvo letošní sezonu v Merklíně. Asi se jedná na delší dobu o poslední ročník stolního tenisu v Nejdku.

Závěrem jeden zajímavý e-mail, který došel na webovou stránku našeho města 27. října 2005. Je dokladem o oblíbě a o skutečně staré tradici stolního tenisu v Nejdku:

„Dobrý den, mám velikou prosbu. Byl bych moc rád, kdyby na Vašich stránkách v odkazu sport či historie města nebo v Radničních listech mohla být zmínka o dřívějších úspěších klubu stolního tenisu od roku 1945 až do jeho zániku cca kolem roku 1950. Tehdy se v Nejdku hrála druhá liga stolního tenisu, což jistě znamenalo pro tehdejší město veliký úspěch. Tuto prosbu mám kvůli svému dědečkovi, kterému je 83 let a za Nejdek druhou ligu družstev hrával. Dodneška na stolní tenis a Nejdek nedá dopustit, i když již v Nejdku dlouhé roky nebydlí. Moc by ho potěšilo, kdyby na Vašich stránkách byla alespoň maličká zmínka o dřívějších úspěších, které též pomohly ke zviditelnění města Nejdek. Můj dědeček se jmenuje Václav Šiba. Dědeček rád vzpomíná na zápas s olympijským vítězem Váňou, i když byl celkem jasně poražen.“

Rádi zveřejňujeme.

(Zdeněk Tomančík)

Nejdečtí stolní tenisté v prvomájovém průvodu. Na dresech ještě znak závodu Metalis.

Oddíl tenisu

Příspěvek k poválečné historii nejdeckého tenisu

Je již málo pamětníků, kteří by mohli historii nejdeckého tenisu popsat a vrátit se o 60 let zpět. Psal se rok 1946, kdy do Nejdku přicházeli mladí lidé, kteří hledali práci v Nejdecké česárně vlny, národním podniku, jako technici a úředníci. Na podnikovém ředitelství, když mělo ještě vedení německé, bylo několik hráčů tenisu, kteří na tenisové kurty za starým záměčkem vstupovali jako začátečníci nebo s malými zkušenostmi tenisových hráčů. Neměli ani to pravé vybavení a oblečení, které v „bilém“ předváděli němečtí vedoucí bývalé NWK (Neudeker Wollkammerei und Kammgarnspinnerei).

Tenisové kurty byly zanedbané, zarostlé náletem různých bylin a dřevin. Na zadních dvou kurtech byly složeny různé ocelové konstrukce nepotřebného zařízení či části strojů a různého kovového šrotu. Na předních dvou kurtech, na kterých se dalo po úpravě a vyčištění ještě hrát, se různě střídali Češi s několika Němci z vedení podniku, pro které byl tenis společenská záležitost, takže přihlízející byly manžel-

Z tréninku, zleva: Hutta, Špulák, Kronhoffmann, Pospíšil, sestry Huttovy

Výstavba tenisových kurtů – ukládání nádrže na vodu pro postřik kurtů.

ky německých pracovníků, ale i českých (převážně slečen), které tento sport zaujal. Po roce 1948 obsazovali tenisové kurty jen čeští hráči (pánové Vlasák, Gall, Sláma, Honza Jan a další).

V roce 1954 se již prováděla příprava modernizace závodu (barevna, elektrárna) a textilních provozů. Této investiční etapě musel ustoupit i starý záměček včetně tenisových kurtů. Tuto etapu nejdeckého tenisu je proto možné nazvat etapou poválečnou.

Po dalších skoro 10 let se budují dva nové tenisové kurty v akci „Z“, v přírodním prostředí údolí Limnice „Za provazárnou“. Projekt vypracoval pan Hutta a spolu s dalšími spolupracovníky, občany brigádníky a školáky, pod vlastním vedením výstavbu realizoval.

V roce 1965 byly tenisové kurty dokončeny, včetně oplocení, zaměřeny a zkolaudovány.

Výstavba dvou tenisových kurtů se jako akce „Z“ finančně uzavřela a sportovní zařízení bylo předáno do užívání TJ Jiskra Nejdek (t.č. předseda pan Karel Uzel).

Byl založen tenisový oddíl (předseda pan Hutta) s členskou základnou asi 30 členů hrajících i začínajících. Bylo sestaveno 1 družstvo dospělých (mužů) a 1 družstvo dorostenců, včetně děvčat. Žáci

měli přístup na tenisové kurty jako registrovaní členové bez poplatků. Obě družstva hrála v okresní soutěži na tenisových kurtech v Karlových Varech, Ostrově, Sokolově, Chebu i v Mariánských Lázních.

Dobřími hráči byli:

muži: p. Marek, Paroubek, Linhart a další
dorost: p. Hamouz, Pospíšil, Huttová A.

Tuto etapu činnosti tenisového oddílu TJ Jiskra Nejdek do roku 1974 lze nazvat „budovatelskou a hráčskou“. Po této etapě přišlo období normalizace s novým vedením TJ (předseda p. Pařík) a i s novým vedením tenisového oddílu (předseda p. Rědl). V této etapě byly započaty práce na dalších dvou navazujících tenisových kurtech pod vedením paní Rědlové, s dokončením v roce 1992.

(Miroslav Hutta)

Budování kurtů – práce na drenážích.

Oddíl vysokohorské turistiky

Historie turistického oddílu z Nové Role

Archivní snímek zachycuje oddíl v Osvětimské ulici v Nejdku.

Počátek naší turistické činnosti se datuje do let 1962–1963, kdy při ZDŠ v Nové Roli založil pan Václav Paclt turistický kroužek. Mezi jeho první členy patřili Ota a Jirka Eberlové, Tomáš a Honza Vozábalové, Milan Zachariáš, Jirka Diviš, Petr a Zdeněk Dolejšovi, Jarda Šíp, Mirek Celeryn, Květa Dubová, Honza Šírek a mnoho dalších dětí. Kroužek absolvoval od roku 1965, nejprve pod hlavičkou ZDŠ a později pod TJ Nová Role, každý rok putování po některých z československých hor v pořadí 1965 – Český ráj, 1966 – Vysoké Tatry, 1967 – Slovenský ráj, 1968 – Beskydy. Tradičních 100 jarních kilometrů bylo samozřejmostí.

V roce 1968 se celý oddíl přesunul do TJ Ohře Karlovy Vary a pokračoval v činnosti:

1969 – Malá Fatra, Transylvánské Alpy (Rumunsko)

1970 – Transylvánské Alpy (Rumunsko)

1971 – Šumava

1973 – Velká Fatra

Tato TJ však zanikla a tak jsme chvíli byli součástí Junáckého hnutí v Nové Roli. Sedmdesátá léta jsme prožili hlavně na tehdy velice populárních, dálkových a etapových pochodech:

100.000 stop krajem Lučanů, 7 vrcholů Českého Středohoří, Praha-Prčice, Za Kladno štíhlejší, Klatovský karafiát, Vřesovská 50, Boubín-Libín-Kleť a na závěr roku vždy Poslední puchejř. V těchto letech se přidali do party další turisté Petr Baumann, Mirek Turek, manželé Zázvorkovi, Zdeněk Pecha, Jana Holešová, Věra Rokosová, Roman Stach, Jarda Pohůnek, Mirek Březina, Petr Kipro, Karel Vejvoda, Jarka Václavková, Míra a Honza Kolendovi a další.

Protože Junáckému hnutí nebylo v této době přáno, hledali jsme organizaci, ve které bychom mohli turistiku dále aktivně rozvíjet. Tak jsme začali v 1975 naši turistickou činnost provozovat jako odbor turistiky v TJ Jiskra Nejdek.

Jezdili jsme dále na organizované dálkové pochody – Ze Stochova do Křivoklátských lesů, týdenní putování na spartakiády do Prahy. Vymýšleli jsme i vlastní akce – přechod Harzu, Duryňského lesa, Vihorlatu, Roháčů, Krkonoš, Slovenských Beskyd, přidali jsme běžky – Bílá stopa Krušných hor, Jizerská a Krušnohorská 50, přejezdy Beskyd, Jeseníků, Šumavy, přidali jsme kanoe – splutí Ohře, Vltavy, Hornádu, přidali jsme zimní táboření – sami i v organizovaných akcích.

V roce 1978 jsme na základě dohody s městem začali s úpravou okolí rozhledny na Pajndlu, s cílem vybudování turistické chaty. Již v závěru tohoto roku jsme však museli věž rozhodnutím MěNV opustit z důvodu havarijního stavu rozhledny. Náhradou jsme však, za vydatné pomoci paní Marty Dvořákové, dostali opuštěný dům na nádraží ve Vysoké Peci a ten jsme začali od března 1979 přebudovávat na turistickou základnu. Tak se stalo toto místo na

dlouhá léta naším druhým domovem a místem tisíců odpracovaných hodin.

V osmdesátých letech jsme se začali intenzivně věnovat tzv. vysokohorské turistice, začali jsme lézt po skalách – Tiské stěny, Skály Jizerských hor, sami jsme pak pořádali akci Krušné hory s VHT, jako memoriál Tomáše Vozábala.

Stále jsme však courali po všech možných i nemožných koutech. Rada členů byla zapojena i do činnosti okresních, krajských i celostátních turistických akcí, a tak jsme ve spolupráci s kamarády z oddílů Slavoj Bečov, Nová Role, Hroznětín, pořádali a byli účastníky spousty akcí:

1981 – Přechod Rily a Pirinu (Bulharsko) – nejvyšší hora Balkánu Musala

1983 – Julské Alpy (Jugoslávie) – nejvyšší hora Triglav

1985 – Transylvánské Alpy a Pietra Cralui (Rumunsko) – nejvyšší hora Moldoveanu

1987 – Zimní přechod hřebene Roháčů

1989 – Účast na zimním srazu turistů na Urale (Rusko)

V Nejdku byl v té době velmi populární každoroční květnový výšlap k pomníku na česko-německé hranici.

Po roce 1989 se pro naši činnost otevřela celá Evropa a my jsme toho začali náležitě využívat. Turistické akce v 90. letech se konaly v Rakousku – Dachstein v létě i v zimě, Totes Gebirge, Watzmann, výstup na nejvyšší horu Grossglockner, v Itálii – železné cesty v Dolomitech, Brentě, výstup na nejvyšší horu Marmoladu, ve Francii – výstupy na čtyřtisícovky – Allalinhorn, Dom, Jungfrau, Mnich, Matterhorn i na nejvyšší horu Mont Blanc, přechod ostrova Korsiky, výstup na Olymp, to jsou ty nejkrásnější z mnoho dalších krásných túr.

Tak jako jiné organizace i TJ Jiskra Nejdek prošla změnami a v tomto dění se naše turistická parta po dohodě s TJ osamostatnila pod názvem Spolek Krušnohor. Dále jsme budovali chalupu ve Vysoké Peci, ale pravdou je, že díky možnostem, které nám všem svoboda přinesla, došlo k velmi výraznému omezení organizovaných akcí i naší účasti na nich. V závěru roku 2004 jsme absolvovali krásné putování v Turecku a na kolech po francouzské Provanse.

Velmi důkladným pátráním jsme přišli k údajím, že za 40 let činnosti našeho turistického oddílu se v jeho barvách objevilo více než 150 zájemců o turistiku. Zálaby mnohých se změnily, ale máme radost z toho, že se někteří každoročně v prosinci scházejí při Pochodu 5P, a že se nás několik dokáže mnohokrát do roka sejít při pěší túře, na kole, na běžkách i na vodě, i jen tak nad fotkami a vzpomínáním na všechny ty kopce a ušlápnuté kilometry.

(Petr Baumann, Mirek Turek, Honza Vozábal, Milan Zachariáš)

Korsika 1993 – Na vrcholu Monte Incudine.

Oddíl kanoistiky a vodní turistiky

Vzpomínky na nejstarší historii vodáckého sportu v Nejdku

Vodáctví se liší od ostatních druhů vodních sportů tím, že se provozuje na tekoucích vodách. Peřeje, víry, vratné proudy, skryté kameny a mnoho dalších nástrah proudící vody vyžaduje kromě zvládnutí techniky pádlování a ovládání lodí také mnoho zkušeností a hlavně – vyloučení všech rizik. Vodáctví není adrenalinový sport a podcenění nebezpečí s přeceněním vlastních schopností mívá tragické následky.

Na počátku byl vznik vodáckého kroužku na Základní škole v roce 1958 a první jeho akcí byla příprava a realizace splutí řeky Lužnice na konci školního roku 1958 / 59. Výpravu absolvovalo 11 dětí a 5 učitelů na třech pramicích. Zájem byl větší než dovolovala kapacita lodí, ale víc pramic jsme nesehnali. Byla to tenkrát shoda několika příznivých okolností – sešla se parta mladých učitelů se společným zájmem, který zaujal i jim svěřené děti, a ředitelem školy byl Václav Nohejl, který měl mimořádnou autoritu a schopnost prosadit víc, než jiní. Toho napadlo, že by to mohla být dobrá mimoškolní činnost, organizovaná školou. Zdeněk Heřmánek, Milan Michálek byli schopni sehnat a vyjednat cokoli, Pepík Bárta to s dětmi uměl, Míla Pánková měla jako jediná žena nezastupitelnou úlohu a byla už zkušenou kanoistkou. Pátým byl tělocvikář s odbornou kvalifikací (učitel Petr Pánek). Z těch jedenácti prvních dětských průkopníků vodáctví v Nejdku bych jmenoval „zasloužilým vodákem“ Pepíka Nováka, který nejenže byl snad na všech putovních táborech, ale zasloužil se rozhodujícím způsobem i o postavení naší loděnice. Stavba byla uskutečněna svépomocí – to jest prací všech vodáků, jejich rodičů a co nemohli zvládnout, zařídil Josef Novák senior, zvaný „šerif“.

Vyvrcholením celoroční činnosti byly týdenní plavby po Lužnici a tam se dostali jen ti nejlepší. Podmínky byly pro všechny stejné – aktivní účast na všech akcích, stoprocentní docházka na výcvik, bezvadné chování ve škole a prospěch bez propadnutí. Účast si nikdo nemohl koupit. Náklady z větší části

V propusti jezu Soukeník – posádka Novák, Tesárek, Heřmánek, rok 1960.

uhradil sběr starého papíru a železa – což byla pro děti hlavní možnost, jak si vydělat. Rodiče dopltili jen stravu a ta byla velmi prostá a levná. Na loď se toho moc nevešlo – jen velký hrnec, naběračka a každý měl ešus a lžici. Mezi Táborem a Bechyní bylo povodí Lužnice krajinou téměř nedotčenou civilizací – ovšem z hlediska zásobování to

byl problém. Všichni rychle pochopili, že vybírat si v jídle a přežít nejde dohromady. V lodním deníku mám záznam, že si jednou po večeri dávali někteří jako nášup opékané slupky z brambor.

Popularita vodáckých plaveb každým rokem vzrůstala a rostl i počet těch, kteří chtěli dokázat víc. Po čtyřech plavbách jsme pátou naplánovali jako slalomářské soustředění. Vodní slalom je sportem, který dovedl umění ovládání kanoí a kajaků na mnohem vyšší úroveň, než jaká stačila vodáckým turistům. Vyžadovalo to vhodnou loď a tou pramice nebyla. Přibyla další podmínka účasti – postavit si vlastní kajak. Pro děti je kajak nejvhodnější lodí proto, že nezatěžuje tělo tak jednostranně, jako pádlování na kanoi. Každý dostal plán a poučení, jak podle něj vyrobit nejjednodušší a nejlevnější slalomový kajak z dřevěných latěk a koženky. Prvního května nesli budoucí slalomáři své výrobky v průvodu a zbývající čas do prázdnin se jej učili ovládat. K tomu patřil i nácvik eskymáckého obratu. Proto se v reportáži časopisu pro mládež psalo o našem kroužku pod nápisem „Eskymáci v Nejdku“. Stejný název měl i film, který na soutěži amatérských prací v Praze získal značný ohlas. Předcházela mu první film, který byl jen sestřihem nashromádaných záběrů z „pramicového“ období pod názvem „Z Nejdku na Lužnici“.

Otava 1986, nejdečtí vodáci u makety sochy Moai ve Strakoncích, na pozvání ing. Pavla Pavla.

Na filmech měl největší zásluhu Milan Michálek; s těžkou školní kamerou v obtížných podmínkách posbíral potřebný filmový materiál – dnes už asi neschopný promítání.

Soustředění se konalo na protrženém jezu Suchomelu a bylo zahájeno plavbou z Planě, kam kajaky přivezl železniční vagon z Nejdku. Veškerou bagáž, včetně slalomových branek a drátů na jejich zavěšení, přivezlo nákladní auto do blízkého Stádlce. Tábor končil splutím do Bechyně, kde byly kajaky opět odeslány po železnici zpět do Nejdku.

Pro další vývoj vodáckého sportu je charakteristický růst počtu lidí, kteří ho provozovali a také větší rozmanitost forem. Především dál pokračovaly vodácké pionýrské tábory na Lužnici – s tím rozdílem, že se spolu s Milanem Michálkem přestěhovaly na „horní“ základní školu. Výjimkou byl rok 1976, kdy se současně uskutečnil také jeden na „dolní“ škole, ale ten už více patří do historie orientačního běhu.

Na Základní škole v Karlovarské ulici uskutečnil Milan Michálek v letech 1971 – 1986 více než dvanáct putovních vodáckých táborů, ponejvíce desetidenních, vždy počátkem července. Z toho bylo nejméně devět táborů na Lužnici, jeden na Ohři, jeden na Hronu (1985 – „Expedice 40“) a jeden na Otavě (1986 – „Otava aurifera“). Na posledním otavském „puťáku“ se nejdečtí vodáci sešli ve Strakoncích u táboráku s ing. Pavlem Pavlem, světoznámým „hybatelem“

soch Moai na Velikonočním ostrově. S Milanem Michálkem spolupracovali jako vedoucí na těchto táborech mj. Věra Hýsková, Bohuslava Chlupová, Lukáš Peterka z Karlových Varů a Dana Valentová.

Školní tábory už nebyly jedinými vodáckými akcemi léta a prázdnin. Prolínaly se s plavbami dalších skupin dospělých, využívajících zkušeností a existujícího lodního parku. Vyrůstal i počet soukromých lodí a Lužnice se stala prakticky nejdeckou řekou, na kterou se většina pravidelně vracela a někteří si plavbu v jednom roce i několikrát zopakovali. Vznikl oddíl TJ Jiskry Nejdeč a objevili se závodníci ve slalomu a sjezdu. Ti brzo navázali spolupráci s karlovarskými závodníky, kteří slalom už několik let provozovali na Ohři u přeje zvané Hubertus. Karlovarská jednota byla bohatší a u ní i hostující vodáci z Nejdku získali možnost kvalitního závodění. Oddíl v Nejdku se věnoval vodácké turistice a všichni se během podzimu a zimy scházeli pravidelně v tělocvičně.

Dnes už Lužnice dávno není jedinou řekou nejdeckých vodáků – kromě českých a slovenských slalomových tratí pluly naše lodě i na vlnách rumunských, jugoslávských a rakouských řek. V mnohé domácnosti patří loď k nezbytné výbavě a její spolehlivé a bezpečné ovládání patří k základnímu všeobecnému vzdělání.

(Petr Pánek)

Nejdečtí vodáci od počátku 70. let dodnes

1977, trénink na koupališti Limnice u loděnice.

Na počátku 70. let se začalo rodit znovuzaměření oddílu na vodní turistiku, nejdříve jen v oddíle dospělých. První větší akcí bylo splutí Vltavy na pramicích a kanoích v roce 1971. Kromě letní turistiky jsme se v dalších letech zúčastnili řady turistických slalomů, tzv. Vodácké turistické jízdy zdatnosti (VTJZ). Již v roce 1972 jela větší nejdecká výprava na malebnou řeku Střelu, kde s námi byl i Honza Petrlik, který kromě lyžování byl také velký milovník vodní turistiky. Mimo Střely, kterou navštěvujeme dodnes, jsme jezdili VTJZ i na dalších řekách, na Otavě, Teplé, Sázavě, Bystřici, Klabavě, Mži, ale i na místní Ohři. Některé z nich patřily k vyššímu stupni obtížnosti, např. Otava z Čenkovy pily, ale ani na Sázavu se stavem vody 1,5 m nad normálem určitě dodnes účastníci nezapomněli.

Lodě jsme dopravovali v rámci tehdejších

možností různě, velmi často vlakem. Na VTJZ jsme se přidávali ke karlovarským vodákům z RH nebo ze Slavie Karlovy Vary, nezapomenutelná byla „Čeňkárna“ s novorolskými vodáky a jejich malým nákladáčkem Aero 150. Bez vlastní dopravy to dále nešlo, proto jsme již v roce 1970 obnovili původní vlek oddílu, který mezitím sloužil jako pojízdný včelín pana Františka Brzáka, nezapomenutelného školníka. Vlek byl sice těžký, mohl být připojen pouze za nákladní auto nebo autobus, jeho kapacita rovněž nebyla ohromující. Přesto nám, ale i nejdeckým svazákům dobře sloužil dlouhá léta, hlavně díky ochotě nejdeckého Svazarmu a nejdecké Lesní správy. Jeho provoz ukončily až zprůsňené technické prohlídky. Náhradou se staly dva lehké přívěsy za osobní auta, podstatně mobilnější, navíc s větší kapacitou. Nástavby se musely vyrobit svépomocí, rovněž uvedení do provozu

se tehdy neobešlo bez velkých byrokratických překážek na Dopravním inspektorátu v Karlových Varech.

Čtenář již určitě začíná tušit, že vodácký sport v té době nebylo jen romantické ježděnív perejích, ale také hodně vlastoruční výroby všeho možného. Kromě práce na údržbě a zvelebování loděnice jsme stavěli vlastní laminátové lodě, kopyta na lodě, šili tzv. špricky (krycí zástěry na otvory laminátových lodí), někteří měli i vlastoručně zhotovená pádla. A donekonečna jsme zase vše opravovali, hlavně lodě.

V roce 1975 vznikl vedle dospělých ještě oddíl mládeže. Po celoroční přípravě v tělocvičně a vodáckém výcviku u loděnice byly vyvrcholením putovní letní vodácké tábory na Lužnici, spojené se závody v orientačním běhu. Řada našich vodáků pak byla v tomto sportu i velice úspěšná. Jen pro ilustraci tehdejších podmínek: Na Lužnici jsme jeli s hromadou lodních pytlů, různého materiálu a pádel vlakem, s několikerým přestupováním. Lodě jsme poslali předem nákladním vagonem z Nejdku do Suchdola, společně s další školní vodáckou partou, kterou vedl Milan Michálek.

Pokračování na straně 18

Lužnice 1976, vpředu Luboš Linhart.

Oddíl kanoistiky a vodní turistiky

VTJZ Sřřela, Honza Petrřík montuje „řpricku“, 1972.

Dokončení ze strany 17

Větřinu věcí, stany, spacáky i větřinu lodí, jsme měli vypůjčeny ze řkol nebo od bývalého skautského oddřlu pana Ládi Waldmanna a z Domu pionřřů a mládeže, bez jehož podpory by se letní tábory asi neuskutečnily. Proto jsme jim na oplátku rádi vypomohli při vedení jejich vodáckého tábora na Vltavě v roce 1983.

Naři mladí vodáci se také zřčastřňovali VTJZ mládeže, ale v pozděřším věku si troufli i na jarní řřčky v našem okolí, na Svatavu,

Teplou, Rolavu, Bystřici. Již zcela samostatně podnikli expedice na Slovensko, dvakrát spluli Hron (1981, 1986), jednou Hornád (1984). Další expedice Orlice 1985 skončila kvřli povodni předčasným návratem. Řada z nich jezdř na vodu dodnes. Oddřem mládeže prořlo za dobu jeho existence okolo 75 dětř, samozřřejmě, že ne všichni vydrželi celý rok, někteři chodili jen do tělocvičny nebo na závody v orientačním běhu. Vznikla tak parta sportovců, kteří našli společnou zálibu ve sportování v přírodě, v zimě

„běžky“, v létě i v zimě orientační běh a jako doplněk a relaxace vodní turistika. Nejdecko má pro tyto sporty v přírodě velmi dobré podmínky a i dlouholetou tradici.

Za určitou perlu naši činnosti považujeme naši pravidelnou akci, nazvanou Májová plavba. Byla přístupná a hlavně také určena pro neorganizované nejdecké vodáky. Cílem bylo, kromě hezkého zážitku, zajistit jim dopravu, případně vřpomoci zapůjčením lodí a pádel. Jezdřlo se 2 dny o vikendu, větřinou v druhé polovině

května. V této době má Ohře ještě dostatek vody, stráně v údolř Ohře jsou nádherně rozkvetlé, i počasí větřinou vyřlo. Začřnali jsme v Lokti, cestou jsme vystoupili na Svatořské skály, tábořili jsme u známé peřeje Hubertus a končili jsme druhý den ve Vojkovicích nebo ve Stráži nad Ohřř. Na Májovou plavbu se jezdřlo takřka 20 let a čeká se jen na někoho dalšího, kdo by se ujal jejího zorganizování.

Závěrem se sluřří uvést, že vodácký sport neprovozujeme v Nejdku jen náš oddřl, ale i mnoho dalších nejdeckých občanů. Tento sport má v Nejdku kořeny více než půl stoletř a nejedná se jen o letní vodáckou turistiku, ale z Nejdecka a z Karlovarřska pocházejř i řada vynikajících závodníků ve vodním slalomu a sjezdř na divoké vodě, i když vzhledem k podmínkám nezavodili pod hlavičkou TJ Jiskry Nejdek. V roce 1973 se například stali manželé Pánkovi mistřř republiky ve vodním slalomu, v kategorii smřšených hřidek. Také nechceme zapomenout, že na vodu jezdřly a dosud jezdřř i řkolní výpravy, dnes i dětř ze ZUř. Otevřření hranic v dneřní době nám navíc umořňuje výpravy i na zahraniční řřky, především v Rakousku a v Německu.

S vodáckým pozdravem AHOJ!

(Jirka Málěk)

Oddřl volejbalu

I když dnes již oddřl volejbalu není součástí jednoty TJ Jiskra Nejdek, podřlel se v minulosti na založení této jednoty a patřř tedy k jedněm z jejich nejstarřích oddřlů. Průměrný počet členů se pohyboval od 45 do 50. Čtyři družřstva hrála pravidelně soutěže v rámci kraje a okresu.

„A“ družřstvo mužů se řčastřňovalo okresního i krajského přeboru. Mělo několik titulů přebornřka okresu. Největřším úspěchem bylo v letech 1981 a 1987 vítězřtví v krajském přeboru II. třřdy a postup do kvalifikace krajského přeboru I. třřdy (čtvrtá nejvyšřř soutěže v republice).

„B“ družřstvo mužů, pravidelný řčastník okresního přeboru, se umřřřovalo na předních místech. S přřchodem mladřích hráčů do „A“ družřstva bylo „B“ družřstvo posilováno starřimi hráči z „áčka“.

Družřstvo řen se dlouhodobě zřčastřňovalo s dobrými výsledky okresní soutěže.

Největřším úspěchem družřstva dorostu byl v roce 1981 zisk titulu přebornřka okresu, pod vedením Jirky řebesty, řčast v krajském přeboru v roce 1982 a zisk 3. místa pod vedením Petra řvába a Petra Vanřka. O tento úspěch se zaslouřili V. Volák, P. Sklenář, J. Odř ml., R. Rychlý, J. Stupka, J. Kvapil ml., A. Janeček, B. Poláček, Z. Meinelt, M. Kvapil a další. Tito hráči postupně doplňovali „A“ družřstvo mužů nebo případně jiné volejbalové oddřly v okrese, například Lokomotivu Karlovy Vary nebo řkodu Ostrov.

V neposlední řadě je třeba ocenit aktivní práci funkcionářů a treněřů M. Biřnovce, J. Veselřka, P. Vanřka, P. řvába, J. řebesty, Z. řajbanové, D. Vydrové, I. Císare, J. Kvapila st.. Vřechny třmy se pravidelně řčastřnily turnajř v rámci kraje, ale i turnajř repub-

Řčastřníci turnaje, 1984.

likových (Řřevěnice) nebo mezinárodních (v tehdeřř NDR).

Největřších úspěchů jednotlivců potom dosáhli naši bývalí hráči v jiných oddřlech:

J. Kvapil (Dukla Liberec) – extraliga a řčast v evropských soutěřřích Jan Kvapil mladřř - extraliga ČŘ - Dukla Liberec a Chemička Ŭstř n/L. a 1. belgická liga Rosselare

Miroslav Kvapil - extraliga ČŘ - RH (SKP) Praha, Aero Odolena Voda a Opava, pětřnásobný mistr ČŘ, hostování v řilíně Stádnřk Jiri - Extraliga ČŘ - České Budějovice a Přibram

V současné době hraje oddřl okresní přebory družřstev mužů a řen. Domácř utkání se hraje na hřiřtř SOř a SOU Nejdek (tzv. „řestřstovka“).

(Petr Vanřk)

Trocha statistiky

Největší rozvoj zaznamenala jednota v 70. a 80. letech minulého století, a to jak na poli sportovních úspěchů, tak i v počtu členů, a to ve všech věkových kategoriích, hlavně však v žákovských. I do sportu se promítal známý nedostatek našeho poměrně velkého města a to, že zde chyběla střední škola. Tím nám z Nejdku odcházeli nadějní sportovci po ukončení základní školní docházky jinam, kde potom sklízeli vavříny pro jiné jednoty. Následuje namátkově pár statistických údajů, též pro ilustraci vývoje během minulých let až do současnosti.

Seznam všech oddílů, které v jednotě v průběhu let existovaly:

Badminton, cyklistika, házená, kanoistika a vodní turistika, košíková, lyžování běžecké, lyžování sjezdové, orientační běh, řeckořímský zápas, stolní tenis, sportovní gymnastika, šachy, tenis, vysokohorská turistika, volejbal, odbor Základní a rekre-

ační tělesné výchovy (ZRTV) – v současnosti přejmenovaný na Asociace sportu pro všechny (ASPV), judo, Go. (Celkem 18 oddílů).

(Je třeba upřesnit, že pod odborem Asociace sportu pro všechny jsou skryty další oddíly, blíže viz samostatný článek).

V roce 1990 umožnily společenské změny

osamostatnění TJ po právní stránce na zcela samostatné suverénní občanské sdružení. Některé oddíly se rovněž chtěly osamostatnit, výbor TJ těmto přáním plně vyhověl a podporoval je. Z TJ Jiskra Nejdek na začátku 90. let proto odešly čtyři oddíly:

Vysokohorská turistika, tenis, lyžování sjezdové a volejbal.

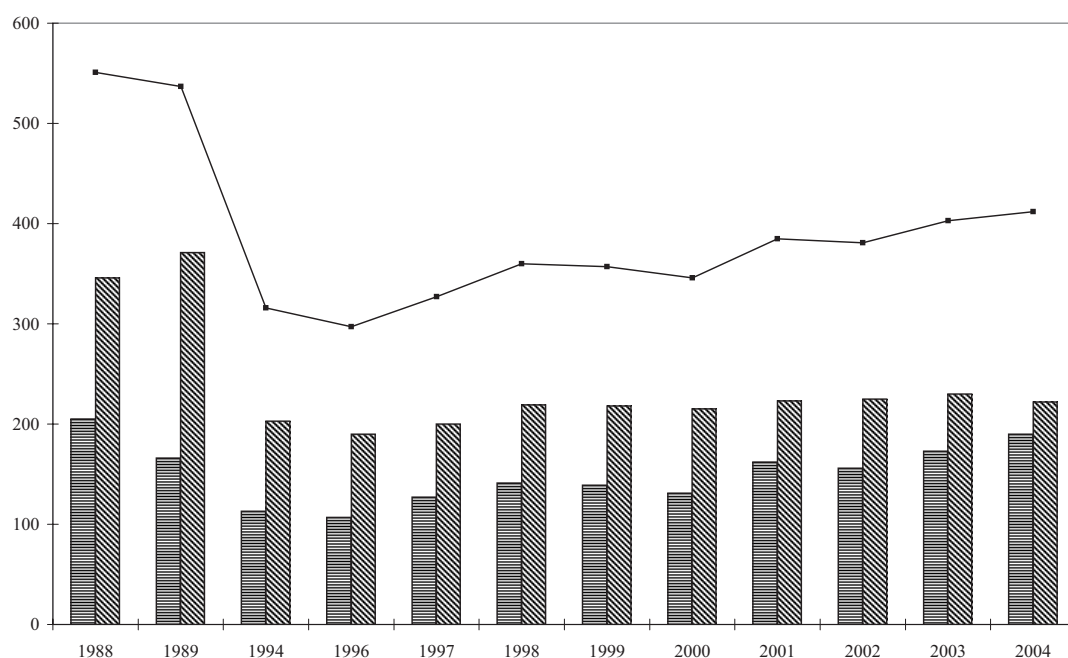
Počty oddílů v některých letech:

rok	1975	1976	1977	1988	1989	1990	1994
počet oddílů	12	13	13	18	18	14	12

Počty členů namátkou v některých letech:

rok	1988	1989	1994	1996	1998	1999	2000	2001	2002	2004
žáci	151	106	84	94	121	123	119	146	134	153
dorost	54	60	29	13	20	16	12	16	22	37
dospělí	346	371	203	190	219	218	215	223	225	222
celkem	551	537	316	297	360	357	346	385	381	412

Pro názornost graficky:

V levém sloupci je počet žáků plus dorostu, v pravém je počet dospělých. Horní křivka znázorňuje počet členů jednoty celkem.

Pohled na graf je docela zajímavý. Pokles členů jednoty po roce 1990 je snadno vysvětlitelný odchodem několika početných oddílů. Hodně se mluví o vlivu dnešní doby na volný čas a na možnosti sportování, hlavně mládeže. Graf naopak zobrazuje trvale mírný nárůst počtu členů a hlavně rostoucí podíl žáků a dorostu, dokonce i v porovnání s úspěšnou epochou konce 80. let.

(Výbor tělovýchovné jednoty)

Na přípravě tohoto zvláštního vydání NRL, jehož součástí je i 8 stran fotografií uprostřed, se podíleli Alena Veselá, Milan Michálek ... a především Jiří Málek.

Výběr z naší nabídky

Prodej RD 1 + 5 v Chodově:	4 300 000 Kč
Prodej RD v Královském Poříčí IV. kat.	1 200 000 Kč
Prodej bytu v Chodově 1 + 2:	od 520 000 Kč
Prodej bytu v Chodově 1 + 3:	od 650 000 Kč
Prodej pozemku v Nejdu 900 m²:	200 000 Kč

nabídněte i vy svou nemovitost! Volejte ihned 352 666 322, mobil 608 977 833
Můžete nás navštívit i v K. Varech: mobil 608 963 540

Nabízíme

- www.dominochodov.cz • Správu bytů vlastníků • Ustavení společenství domu dle § 72/94 Sb • Koupě a prodej bytů a dalších nemovitostí • Sepsání kupní, darovací aj. smlouvy do 24 hod.
- Zabezpečení hypotečního úvěru u bankovního domu •

GEO detická kancelář

Ivana Mádlová

Závodu míru 90, 360 17 Karlovy Vary
tel. 602 170 572; 353 566 487

Geometrické plány na zaměření a oddělení pozemků včetně vytyčení.

Vše za rozumnou cenu a v krátkých termínech.

e-mail:

madlova.ivana@quick.cz
www.geodetka.cz

PŮJČKY

na cokoliv, bez ručitele, bez poplatku
PRO ZAMĚSTNATCE I DŮCHODCE
Banka vám nepůjčí? MY ANO!!!

Moskevská 4, K. VARY,
13.00 – 18.00 hod. PO, ST, PÁ

tel. 777 193 779

KAMENICTVÍ LITAVSKÝ

NEJDEK

Výroba pomníků, opravy, tesání písma.

- Urnový pomník od 15 tisíc Kč
- Pomník 90 x 200 cm od 19 tisíc Kč
- Pomník 200 x 200 cm od 35 tisíc Kč
- (v ceně lampa + váza doprava do 40 km, stavba)

Volejte tel.:
606 133 631

Hostinec „SPORTKA“ Vysoká Pec, č. p. 50

Vás srdečně zve knávštěvě a nabíží

- příjemné posezení u piva Gambrinus a Pilsner Urquell
- denně teplá a studená jídla
- pořádání rodinných a firemních oslav, svateb, seminářů a firemních večírků (kapacita sálu 70 míst, pronájem sálu ZDARMA)
- na objednávku venkovní grilování, na přání připravíme pečené koleno, kachnu apod..
- možnost sledování sportovních přenosů (televize v sále)
- šipky, kulečník, stolní tenis, fotbal
- ubytování (cca 18 míst)

otvírací doba Po 18.00–24.00, Út–Ne 11.00–24.00 e-mail: info@penzion-sportka.cz

TELEFON: 353 926 029, 602 330 781
www.penzion-sportka.cz

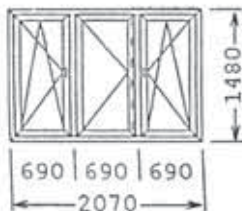
Technorol PLASTOVÁ OKNA

!!! AKCE !!! SLEVA !!! 20 %

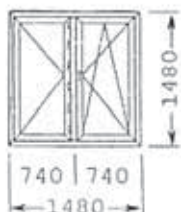
Cena trojdílného okna, včetně montáže, demontáže, likvidace, vnitřního parapetu a zednického začistění 10.590 Kč

Cena dvoudílného okna, včetně montáže, demontáže, likvidace, vnitřního parapetu a zednického začistění 7.980 Kč

Uvedené ceny jsou bez DPH 5 % (k bydlení).

Trojdílné okno (výrobek)
8.432 Kč

Dvoudílné okno (výrobek)
6.014 Kč

PLASTOVÁ OKNA A DVEŘE

POZOR! Každý měsíc slosování: 1 x okno zdarma! Informace: www.technorol.cz, info@technorol.cz

Při odběru plastových oken sleva na vnitřní interiérové žaluzie s řetízkovým ovládáním 25 %!!!

OBCHODNÍ ZÁSTUPCE 777 349 266